

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Δ΄
ΤΕΥΧΟΣ ΜΣΤ΄
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1904

ΑΘΗΝΑΙ

ΥΥΥΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΔΡ. 12.

ΕΝ ΤΩ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩ ΦΡ. ΧΡ. 12.

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΟΔΟΣ Γης ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 83.

ΥΥΥΥ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡ. 1.20

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΤΟΥΦΕΚΙ. *Διήγημα* ὑπὸ Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ
Ἡ ΙΤΑΛΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ. Παῦλος Φροντίνης Ὑπὸ ΕΤ.
ΜΑΡΙΖΩΚΗ
ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΕ-ΓΟΥΤΒΕΡΝΑΤΗΣ. Ὑπὸ ΜΑΡ. ΣΙΓΟΥΡΟΥ
LIGUSTRA CADUNT. (Δύο θάνατοι. — Τρελλὰ τρα-
γούδια). Ὑπὸ ΓΙΑΝΝΗ ΚΑΜΒΑΝΕΛΛΗ
ΛΑ-ΤΟΥΡ (Τέλος). Ὑπὸ ΑΔ. ΔΟΥΖΙΝΑ
Ἡ ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ. (Τέλος). Ὑπὸ ΑΝΔΡ. ΜΑΡΤΖΩΚΗ
ΑΛΗΘΕΙΑΙ. Ὑπὸ ΤΟΔΕΤΟΗ
Ἡ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗ. Ὑπὸ Χ. ΣΥΡΡΑΚΟΥ
ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΙ ΔΑΝΑΣΙΣ. *Ποίημα* ΑΓΙΔΟΣ ΘΕΡΟΥ
ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ Ὑπὸ ΔΙΚ.
ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΗΝΟΣ. (Ἐπιωφελῆ διδάγματα.—
Σύνδεσμος ἠθοποιῶν). Ὑπὸ ΔΑΦΝΙΔΟΣ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἡ ΕΞΟΔΟΣ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ. Ὑπὸ Κ. ΒΟΔΩΝΑΚΗ
ΠΑΥΛΟΣ ΦΡΟΝΤΙΝΗΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΤΑΛΛΟΥΡΓΙΑΣ. (Ἐκθεσις Ἀγ. Λουδοβί-
κου).
ΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟΝ
ΠΥΡΡΟΑΝΣΙΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΝΑΥΑΡΧΙΑΟΣ. Ὑπὸ Κ. ΒΟ-
ΔΩΝΑΚΗ
ΙΑΠΩΝΕΣ διερχόμενοι ποταμῶν
ΕΦΟΔΟΣ ΙΑΠΩΝΩΝ κατὰ τοῦ Πόρτ Ἄρθουρ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΝΑΥΠΗΓΙΚΗΣ. (Ἐκθεσις Ἀγ. Λουδοβίκου)
ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΑΝΑΣΙΣ
Ἡ «ΦΙΓΕΝΕΙΑ» ΕΝ ΤΩ ΣΤΑΔΙΩ
ΛΟΥΙΖΑ ΣΙΛΒΑΙΝ
ΜΑΚΕΔΟΝΕΣ δολοφονηθέντες ὑπὸ Βουλγάρων
ΕΠΙΚΕΦΑΛΙΔΕΣ. — ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΚΤΛ.

◀ ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ▶

Ο Κριτικός πολιτισμός. — Ητοι τα εξαγόμενα των εν Κρήτη άνασκαφών υπό Σ. Σανθουρίδου, εφόρου άρχαιοτήτων εν Κρήτη.

Πανελληνιον λεύκωμα. — Άγγέλλεται υπό του κ. Σαββίδου ή έκδοσις Λευκώματος εκ 320 ασλίδων μετ' εικόνων. Θα περιέχη σταιονικώς μελέτας και φιλολογικήν ύλην.

Guide à l'usage des artistes, par H. M. Alibrand. Πρόλογος υπό Ε. Déterille, Φρ. 12.

Eléments d'archi tecture moderne par H. Sauvage et Sarazin. Album μετὰ 24 πινάκων.

Τα πρώτα βήματα — Εις την σειράν της «Παιδικής Βιβλιοθήκης» του Συλλόγου προς Διάδοσιν ωφελίμων βιβλίων έξεδόθη, μετὰ τὰ «Παραμύθια του Άνδρουν» και τόν «Γίγον της Οικίας», τρίτον βιβλίον: «Τα Πρώτα Βήματα» του κ. Πολέμη. Το βιβλίον αυτό αποτελούν κομψόν τόμον εικονογραφημένον, περιέχει 53 όλους νέα προημένα, προωρισμένα προς εκάγγωσιν και άπαγγελίαν δι' οικογενείας και σχολεία. Πωλείται χαρτόδετον δρ. 1,50 και χρυσόδετον δρ. 2,50.

Κάντ. Κριτική του άδόλου λογισμοῦ. — Μέρος πρώτο. Μετάφρασμα Γ. Μαρκέτη και Α. Πάλλη. Είνε μία μετάβρσις εις γλώσσαν ύπερμαλλιαρήν και χυδαίαν, ήτις άκ εις την ποιήσιν εινε άποκροσσία, άδυναταί τις να φαντασθή πόσον κομική αλλά και άνεπαρκής εινε, προκειμένου περί επιστημονικών έργων και δη φιλολογικών. ΟΙ κ. κ. μεταβρασταί κατήνησαν την κριτικήν του άδόλου λογισμοῦ του Κατίου, κριτικήν του δόλου λογισμοῦ

και παραλογισμοῦ με τό λεκτικόν ιδίωμα της μεταβρσίσεως των.

«Πρόσκοπος». — Ηρξάτο έκδομένη από της 24 Νομβρίου εν Πειραιεί έξοσβλίδος έφημερίς υπό του κ. Χρηστοφ ή διευθύνοντος του κ. Παπαμαυρόλη. Ο «Πρόσκοπος» θα έκδίδεται τρίς της εβδομάδος.

Πινδάρου Έπίνικοι. — Ο κ. Στ Βάλβης εις των μάλλον εδουσιδήτων μελετητών του άρχαίου πνευματικού κόσμου άληθή ύπηρεσίαν προσφέρει εις τα νεοελληνικά γράμματα διά της μεταγραφής των Πινδαρικών ύμνων εις την νέαν Έλληνίδα φωνήν. Ο κ. Βάλβης πολύ άρθώς άνομάζει ούχι μετάφρασιν των φδών αλλά μεταγραφήν, άφοῦ ή Έλληνική γλώσσα εινε μία και ή αὐτή. Η μεταγραφή έγινετο εις άγνήν καθαρώνουσαν — ο κ. Βάλβης εινε κεκηρυγμένος κατά της διακομφοδής των άρχαίων έργων διά των Ψυχαικών φρενοπαθειών — έμμέτρως και άμοιοκαταλήκτως. Αποδίδει ο κ. Βάλβης πιστώς και γλαφυρώς τους ύπερόχους στίχους του Πινδάρου διά της έκδόσεως ταύτης άδυναταί τις εν γίνει ν' άντιληφθή όλον τό ύμναιεές μεγαλειον αυτών. Τών ύμνων προτάσσει προλεγόμενα περί γλώσσης, μετὰ πολλής δυνάμεως και άληθείας γεγραμμένα. Αποδεικνύει γνώμας του κ Βιργινιάδη έσφαλμένας, επιτίθεται δε άριμς κατά των μαλλιαρών, ούς έξελληνίζων άποκαλεί τριχωτούς. Το βιβλίον εκ σελ. 350 άπαριτίξόμενον, έξέδωκεν ή εν Άθήναις Έπιστημονική Έταιρεία, άφιρεσθται δε εις τον κ. Κόντον.

Revue du Bien. Τεύχος Νομβρίου 1904. Δημοσιεύει άρθρα περί του Ισπανού ζωγράφου Mendez μετ' εικόνων έργων του και της γλυπτείας Vivet Faravel.

◀ ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ▶

Περιέργω. — Είνε και ή άνοματοθεσία των Άθηναίων άδών από τα αίθνια παράξενα. Η κίνητικώτέρα άδός να άνομαλείται άκατανοήτως άδός Σταδίου και όχι λ. χ. άδός Αγίας Σοφίας ή Κωνσταντινου Παλαιολόγου, του όποιου τό όνομα φέρει σήμερα άπόκριντος και στερός άρομίσκος.

Συνδρομητή Σ. — Αυτό τό σύστημα των μηριαίων δόσεων της συνδρομής δεν άδυναμεί να παραχθώμεν, άπ' εναντίας σκεπτόμεθα να καταργήσωμεν και την έξάμην συνδρομήν. Πολλή σας ή άφέλεια να μάς συνιστάτε να μιμηθώμεν εν άλλο περιοδικόν, τό όποιον, δέχεται συνδρομητές με τον μήνα ή με την εβδομάδα. Αλλά τοούτον είδους μέτρα δεν σας άπεινθυμίζου την άριστικήν διάλυσιν;

Νεωτεριστή. — Διά να λάβετε ιδέαν πόσον προώδουσεν ο κόσμος, άρκεί να μάθετε ότι εις μιαν Αμερικανικήν πόλιν εις την άνωταραν δημοτικήν σχολήν ήτο εν άγαλμα άντίτυπον του άρχαίου Διοκοβόλου. Εις δημοτικώς σύμβουλος έπρότεινε όπως χάριν της ήθους ενδύσασαι τό άγαλμα με... περισκελίδας!

Καλλιτέχνη. — Όσον άφορῃ διά τα έργα του κ. Recouvreur άνασθε ν' άπεινθυθήτε τφ ιδίω κ Adrien Recouvreur (Commercy Meuse-France). Σας συνιστώμεν και τα έξης χρησιμοποιάτα έργα. 1) Théorie scienti-

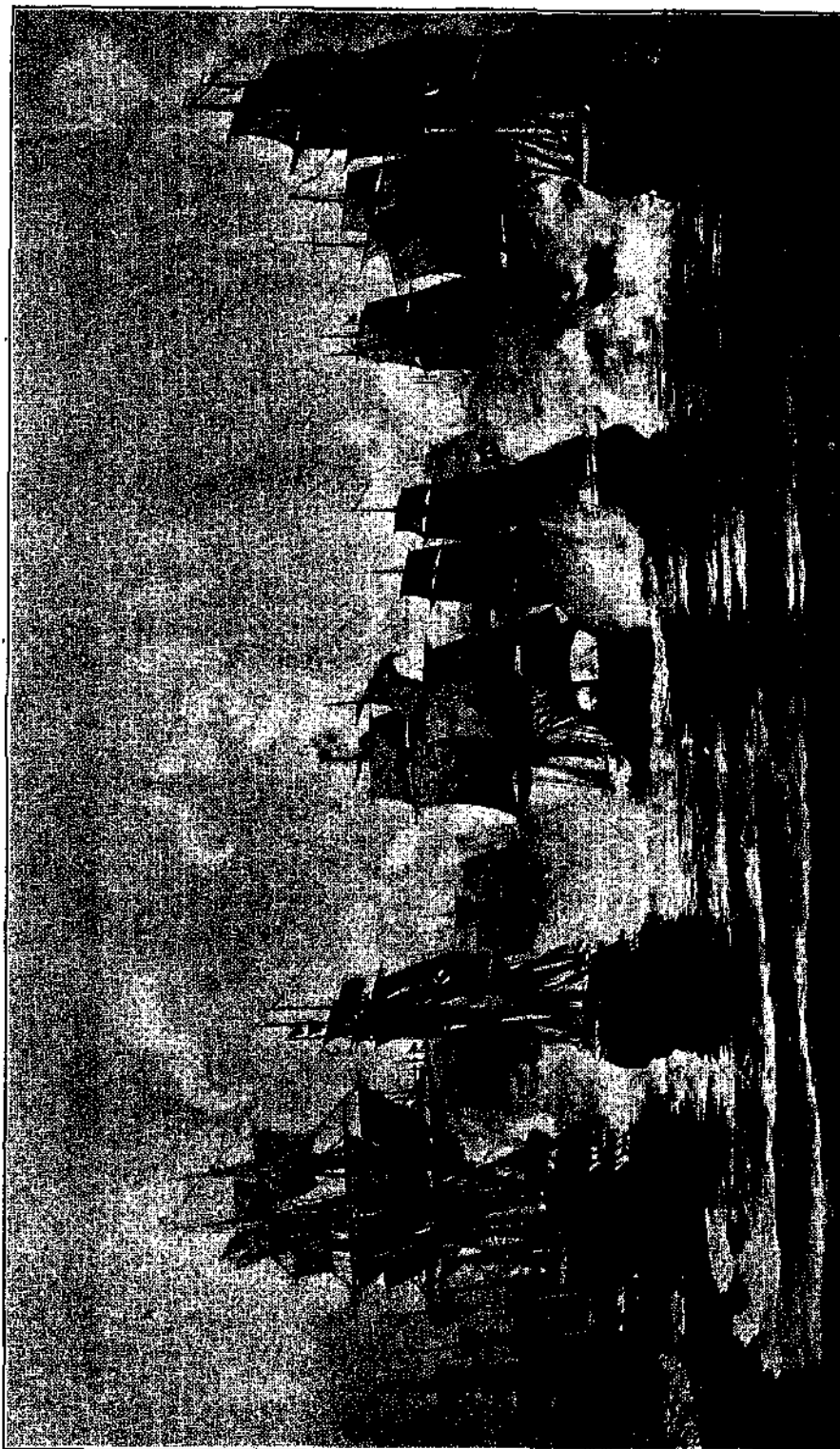
que des couleurs του N. Rodd. 2) Principes scientifique des Beaux Arts de l'Optique et la Peinture υπό Ε. Brüche (α'. μέρος) και Η. Holuholtz (τό β').) καθηγητών Πανεπιστημίου. 3) Du Dessin et de la Couleur υπό Bracquemond.

Πρακτικῶ. — Εργάζονται άλλαχού και δεν άερολογούν. Έσχάτως μάλιστα έγινε διαγωνισμός καλλιτεχνικός διά την φιλοτέχνησιν έμβλήματος της Προστατευτικής των Ζώων Έταιρείας. Εις εν έξ αυτών εκινώζετο παιδική θίδουσα τροφήν εις ίππον, εις άλλο ή Φιλανθρωπία άνεχαίτιζε ένα άγριον παρραγωγέα, εις άλλο διάφορα ζῷα: γαλή, κύων, όνος ίστανται περίλυτα περίε θανάτος εκ της κοπώσεως ίππον, αλλά τό εκφραστικώτερον ήτο τό παριστάνον τον άνθρωπον θραύοντα εις δύο τό ματίριον.

Άγγέλλονται βιβλία, ών άντίτυπον ήδελεν άποσταλή τή Διευθύνσει.

ΩΡΑΙ ΓΡΑΦΕΙΟΥ

9 — 10 π. μ. 2 — 3 μ. μ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

Εκδόσεις του 1904

Κ. Βολωνάκη

* ΝΕΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ *

ΤΟ ΤΟΥΦΕΚΙ

ΨΗΛΑ εἰς τὸν γηραιόν, τὸν μελαφρὸν τοῖχον, εἰς τὸ μέσον, ἀναπαύεται μοιραδικὸν στόλισμα τοῦ οἴκλου, ἓνα τουφέκι. Ἄρι δάφνης, ἡ ὁποία δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ χωρίον, ἡ ἀράχνη ἀποπειράται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ ὑψάνη ἰσίδον, τοῦ ὁποίου τὸ ἱερόσυλον ἔργον ἀνακόπτει ἐν σὺρωθρον.

Τὸ τουφέκι αὐτὸ ἔχει τὴν ἱστορίαν του ἱστορίαν γεμιάτην ἀπὸ αἵμα, ἀπὸ βρονιές, ἀπὸ δάφνες. Ὁ Γέρω Ζήρας τὸ εἶχε ἀχώριστη συντροφιά ἐπὶ δόλοκληρα χρόνια. Ἄφ' ὅτου ἐξεδιπλώθη καὶ ἐκνυμίασεν εἰς τὴν Ἁγίαν Λούραν ἢ σημαία τῆς ἐπαναστάσεως, δὲν ἔπαυσε νὰ δμύλλῃ τὴν φλογεράν γλῶσσαν τοῦ θανάτου. Εἰς τὰς χεῖρας του ἔθριάμβευε· διότι ὁ γέρω-Ζήρας ἦτο ἀτρόμητος πολεμιστὴς καὶ ἐμπειρότατος. Τώρα, τὸ τουφέκι, ὑπερήφανον ἀκόμη διότι τὸ ἐθώπευσεν ἡ προῆ τῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ καὶ περίλυπον ὥσάν νὰ οἰκτείρῃ τὰ σημερινὰ χρόνια, στέκει κρημασμένον ἐπάνω εἰς τὸν τοῖχον, εἰς τὴν αὐτὴν πάντοτε θέσιν, σκοπισμένον τὸ καρφί ποῦ τὸ κρατᾷ ἔχει σκουρίσῃ πλεῖν κἀνείς δὲν τολμᾷ νὰ τὸ ἐγγίσῃ, μήπως τὸ βεβηλώσῃ. Μένει ἐκεῖ ἄθικτον, ὡς μία ἱερὰ ἐνθύμησις μιᾶς μαρτυροκαμένης ἐποχῆς, ὡς ἐν κενοτάφιον μιᾶς τιτανομαχίας, μία προσωποποίησις τοῦ ἥρωος ποῦ κἀνείς δὲν ἤξευρε ποῦ εἶναι θαμένος. Γιατὶ δὲν ἐπρόφθασε νὰ χαιρετῆσῃ ἐλευθερὴν τὴν πατρίδα· εἰς μίαν ἀπὸ τὰς τελευταίας μάχας ἔπεσεν μαχόμενος, ἀλλ' ἔπεσε χαμογελῶν, διότι εἶδε νὰ πέρῃ ὁ ψυχονιός του τὸ τουφέκι μουσογεμῆτο ἀπὸ τὰ χεῖρά του. τὴν ὥρα τοῦ ἔφηνε ἀπὸ τὰ πλατεῖα τοῦ στήθῃ ἢ ὕστατη πνοή. Καὶ ἀπὸ τότε τὸ τουφέκι μένει τὸ μόνο—μὰ χρειάζεται καὶ ἄλλο;—κειμήλιο τῆς οἰκογενείας—σύμβολον τιμῆς καὶ δόξης.

Ἦ, ἐὰν εἶχε λαλιὰ τὸ τουφέκι αὐτό, τί δὲν

θα διηγείτο!.. Πόσους ἡρωϊσμούς, πόσων ἀταπάρτησιν, πόσους θριάμβους, πόσας καταστροφάς! Θα ἠδύνατο αὐτὸ καὶ μόνον δόλοκληρον τὴν γενεάν μας νὰ ἠλεκτρίσῃ, νὰ τὴν ζωντανέψῃ. Ἀλλὰ εἶναι ἄλαλον, ἄφνηγον, ὅπως εἶναι ἄφνηχα καὶ τὰ σώματα ἐκεῖνα ποῦ μὴ φορὰ ἦσαν Ὀλυμποι.

Ὁ ἕγγονος Ζήρας, εἶνε ἓνα παιδί ἐργατικὸ, καλοκαρμωμένο, μὲ μὴ καρδιά διαμαρτυρία. Διασώζει ἐν τούτοις εἰς τὰ στήθῃ σπέρματα ἡρωϊσμοῦ, φλόγα φιλοπατρίας· αἱ πατρικαὶ παραδόσεις δὲν ἀπέθανον ἐντὸς του· ζῶσιν ἀκοίμητοι, ἀγαμένουσαι τὴν σιγὴν τῆς ἐκρήξεως. Καὶ ὅσῳ ἀντικρῶζει τὸ τουφέκι, μουσογεμῆτο ἀπὸ τὴ δοξασμένη ἐκείνη ἐποχὴ ἀκόμη, ὥσάν νὰ δακνύῃ διὰ δὲν ἐτελείωσε τὸ ἔργον, καὶ ὅσῳ τὸ βλέπει ἀδρανὲς ἐκεῖ ἠφλά, ὅμοιον μὲ τοὺς σταυροὺς τοῦ νεκροταφείου, αὐτὸ ποῦ ἀπὸ βροντὴ οὐ βροντὴ ἀπὸ λαγκάδι οὐ λαγκάδι ἐδηγγελίετο τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Γένους, ἰὸσῳ θλίβεται καὶ συγχρᾷ φεύγει ἀπὸ τὴν κάμαραν ντροπισασμένους.

Ἐἶνε τρία χρόνια παντρεμμένος· παιδιὰ δὲν ἔκαμεν, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα του εἶναι ἡ ὁμορφότερη τοῦ χωριοῦ· μίαν ἀγῆ ἰδωθήκαμε στὴ βρούσι μὲ μὴ παράξενη ματιά, ἓνα βράδν ἀρπαχθήκαμε κρυφὰ, καὶ ἀπὸ τότε πειὰ κἀνείς δὲν τοὺς ἐχώρισε.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία του· ἀπλῆ, ὤμορφη, ἤρεμη.

Ἀλλὰ τὸ σκουλῆμι σὶα ρόδα συνήθως ἔρπει, ἀναδενύεται. Τὸ εὐχαριστεῖ ἡ μυρωδιὰ τῆς γαλήνης. Καὶ τὸ σκουλῆμι αὐτὸ τῆς ἀτιμίας ἐπὶ ἀνθρωπίνην μορφήν βραδέως ἀνεπτύχθη δίπλα εἰς τὸ τιμημένο σπῆμι τοῦ Ζήρα. Ἐνα δειλινὸ ἐπέπρεψε μὲ τὰ ἐργαλεῖα ἐπ' ὤμων ἀπὸ τὸ χωράφι. Εἶχε τελειώσῃ ἐνωρὶς ἐξαιρετικῶς ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα καὶ ἐπέστρεψε, τραγοιδῶντας ἓνα τραγοῦδι τοῦ περασμένου καιροῦ· ἀφοῦ ἡ μοῖρα του τὸν ἠμπόδιζε νὰ δημονογγῆσῃ καὶ αὐτὸς ἱστορίαν, εὗρισκε κἀποῖαν ἀνακοδῆσιν νὰ δμύλλῃ τοῦλάχιστον τὴν παλαιὰν δόξαν. Ἀλλὰ τί κερωνός ἀνέμενε τὴν ἐπάνοδόν του; ἡ ἀγαπημένη του γυναῖκα στὴν ἀγκαλιὰ ἐνὸς χοροφύλακα! Ἄ, ἦτο ἄδύνατο νὰ τὸ πιστέψῃ. Ἐκεῖνο τὸ μαργαριτάρι μέσα στὴ λάσπη τῆς ἀτιμίας; Ἡ γυναῖκά του! Ἄ ὄχι, τὰ μάτια του αὐτὰ ἤθελαν

βγάλομο, ποῦ τὸν ἀπατοῦσαν τόσο πολὺ, ὥστε νὰ θαρρῆ διὰ βλέπει τὴν πραγματικότητα. Ἄλλ' ἡ ἀπάτη διελύετο βαθμηδόν· ἐκρύφθη πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ εἶδε ἐξελισσόμενον τὸ θέαμα τῆς ἀπιστίας, εἶδε νὰ φιλοῦνται δίπλα εἰς τὴν συζυγικὴν πασιάδα. Ἐνας ἀφρὸς λύσεως ἀνῆλθε μέχρι τῶν χειλέων του. Ἐπῆγε τὰ στήθῃ του ἡ ἐκδίκησις, περιέσφιγγε τὸν λαιμὸν του μίαν ἀναρθρὸς κραυγὴ τρόμον, τὰ μάτια του ἐξηγειωμένα, ξεπετοῦσαν φλόγες ἀγανακτῆσεως. Τοὺς εἶχε ἐκεῖ, ἐνώπιόν του, τοὺς ἀθλίους πλεονικίας τὰ δίκτυα τῆς ἀτιμίας του. Ἀτιμίας διπλῆς: συζυγικῆς καὶ πατρικῆς. Ὁρμᾷ εἰς τὴν διπλανὴν κάμαραν, καὶ διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν του, ξεκρεμᾷ ἀπὸ τὸν τοῖχον τὸ τουφέκι, τὸ τουρκοφάγον τουφέκι.

Τρίζει πένθιμα τὸ γέρικο τουφέκι, ὡς νὰ ἠσθάνθη κἀποῖον πόνον διότι τὸ ἀπέσπων τόσον ἀποτόμως, τόσον ἀσεβῶς ἀπὸ τὸ ἀναπαυτήριόν του· λὲς καὶ βογγοῦσε. Καὶ ὁ ἀπαιτηθεὶς σύζυγος νομίζει διὰ ἀκούει τὸ βογγητὸ τοῦ τουφεκοῦ· ἀλλὰ ἐκλαμβάνει τὸν γογγυσμὸν ὡς παρόρησιν μᾶλλον πρὸς ἐκδίκησιν καὶ τρέχει. Ἐξάλλος εἰς τὸν συζυγικὸν κοιτῶνα, ὅστις εἶχε μεταβληθῆ εἰς ἐρωτικὴν φωλεάν καὶ προτείνῃ τὸ δπλον διὰ νὰ σκοπεύσῃ, νὰ ἐξοτιώσῃ τοὺς ἐγκληματίας. Ἀλλὰ τὸν σκοπισμένον, τὸν παραπαλιονα νοῦν του φωτίζει αἴφνης μία ἀκτίς. Ἐσκέφθη διὰ αὐτὸ ποῦ θὰ ἔκαμε ἦτο ἱεροσυλία. Τὸ τίμιον ἐκεῖνο δπλον, ἦτο δπλον ἱερῆς ἐλευθερίας· δὲν ἤρμοζε νὰ γίνῃ δπλον ἐκδικήσεως μιᾶς ταπεινῆς δρμῆς, νὰ τὸ ἐβάπτιζε εἰς τὸ αἶμα μοιχαλίδος. Ἄ ὄχι, ποτέ· θὰ ἦτο σίγμα· καλλιτέρα νὰ τὸ συνέτριβε. Θὰ ἦτο ἀτιμία, χειροτέρα ἐκείνης ποῦ ἐξετιλίσετο πρὸ τῶν ὀμμάτων του, ἐὰν τὸ δπλον ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ξεψύχησε ὁ γέρω-καπετιάνος ἔθιγε τὰς ἀτίμους ἐκείνος σάρκας. Τὸ τουφέκι αὐτό, τὸ γέρικο, τὸ ξεβαμένο, τὸ σιωπηλὸ, εἶχε ἐτελέσῃ τὸν προορισμὸν του. Ἦτο ἀνάμνησις καὶ τίποτε περισσώτερον.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ σκέψεις ἀοιρασιαῶς διήλθον ἀπὸ τὸν νοῦν του. Καὶ ἐνῶ οἱ ἐνοχοὶ ἐτρέποντο εἰς ἐπαίσχυντον φουγῆν, αὐτὸς τοὺς ἐύρισε τὰ νῶτα, συντετριμμένος, μὲ τὸ τουφέκι εἰς τὰ χεῖρα—τὴν μόνην τιμῆν, ποῦ τοῦ ἀπέμενε—. Τὸ ἐκρέμασε στὸ σκουρισμένον καρφί του, καὶ ὥσάν νὰ ἦτο ἐμπροσθεν εἰκονοστασίον, ἔπεσε στὰ γόνατα, ἔγνε βαρὺ τὸ κεφάλι στὰς παλάμας του καὶ ἔκλαψε, ἔκλαψε μὲ δάκρυα βγαλμένα ἀπὸ τὴν καρδιά, τὴν ἀπειρὴν δυστυχία του. Καὶ ἔκλαιε, ἐνῶ μέσα στὸ νοῦν του ἐπερνοῦσε λευρανωμένη μία γιγαντιαία σκιά ἐγγνωμονοῦσα, ἡ σκιά τοῦ πάππου του . . .

Δ Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΙΤΑΛΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

ΠΑΥΛΟΣ ΦΡΟΝΤΙΝΗΣ

Εἰς τὴ Σκάλα τοῦ Μιλάνου πρόκειται νὰ δοθῇ ἓνα νέο μελόδραμα, Elsie. Ὁ συνθέτης του, δὲν εἶνε τόσο γνωστὸς ὅσῳν Ἑλλάδα, ὅσο ὁ Μασκάνης, ὁ Λεονκαβάλλος καὶ ὁ Πουτσίνης, ἀλλ' ἂν ἐξετάσομε βαθύτερα θὰ ἰδοῦμε ὅτι ὁ μουσικὸς, ὅσῳν ὁποῖο ὁ Biccordi ἔχει ἀναθέσει αὐτὸ τὸ μελόδραμα εἶνε πλέον γνήσιος καὶ πλέον ἀληθινὸς ἀπὸ τοὺς μουσικοὺς ποῦ ἀναφέρουμε.

Ὁ Biccordi, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει αὐτὸ τὸ μελόδραμα, γνωρίζει τὴ μεγάλην ἀξία τοῦ Φροντίνου, ὅπως εἶχε ὑποστηρίξει τὴ μεγαλοφυΐα τοῦ Βέρδν ὁ μακαρίτης πατέρας του. Δὲ λείπουν ἀπὸ τὴν Ἰταλία οἱ μεγαλοφυΐες, καθὼς δὲ λείπουν οἱ ἐκδόται οἱ ὁποῖοι ἀναλαμβάνουν τὰ ἔργα ἐκεῖνα, μαζὺ μὲ τὰ ὁποῖα τρέχουν κ' αὐτοὶ στὴν ἀθανασία.

Καὶ ποῖος δὲν εὐγνωμονεῖ τὸ γέροντα Biccordi γιὰ τὴν ὑπηρεσία, τὴν ὁποία ἐπρόσφερε σ' ὀλόκληρον τὴν ὑψηλοὺς μὲ τὴν ἐνθάρρυνσι ποῦ ἔδωσε στὸ Βέρδν; Καὶ ποῖος δὲν συκινεῖται ὅταν σκεφθῇ ὅτι ὁ μεγαλοφυὴς μουσικὸς δὲν ἠθέλησε ποτὲ ν' ἀφήσῃ τὸν ἐκδότῃ ἐκεῖνο, ὅσῳν ὁποῖο ἐχρῶστουσε τὴν αὐγὴ τῆς δόξης του, τὴν ἀφეტῆσι τῶν μεγαλείου του;

Ὁ υἱὸς αὐτοῦ τοῦ ἐκδότῃ, ὁ Ἰούλιος Ρικάρδν εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀναλαμβάνει αὐτὸ τὸ μελόδραμα. Δὲν εἶνε μόνο ἐκδότῃς ὁ Ricordi, εἶνε καὶ μεγάλος πατριώτης, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τὴ μουσικὴ τῆς μεγάλης ἰταλικῆς πατρίδος, θέλει σ' αὐτὴ ν' ἀκούῃ τοὺς ἰταλικοὺς ἤχους, θέλει νὰ ἐνθαρρύνῃ τὰ τέκνα ἐκεῖνα τῆς Ἰταλίας στὰ ὁποῖα ἔχουν μεταδοθῇ τὰ ἄτομα τῶν προγόνων, ὁ μεγάλος ἰταλικὸς ἀταδισμὸς, οἱ φθόγγοι τῶν μεγάλων διδασκάλων, οἱ ὁποῖοι γενναϊόδωρα ἐσκόρπισαν στὴν Εὐρώπῃ ποταμούς ἀπὸ μελωδία καὶ τὲς δυσαρμονίες ἐκείνες, ἡ ὁποῖες στὴν Ἰταλία ἔχουν ἀντιπροσωπεύσει τὸ ὄρατο, στὴ Γερμανία τὴ φιλοσοφικὴ σκέψι καὶ στὴ Γαλλία τὸ πνεῦμα καὶ τὴ χάρι τοῦ λαοῦ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἔγεινε δῆμος γιὰ νὰ γένῃ δημιουργὸς τῆς ἐλευθερίας ὅλου τοῦ κόσμου.

Ὁ Biccordi εἶδε ὅτι ἡ ἀλυσσός, ἡ ὁποία ἐνώνει τὴν ἰταλικὴν ἰδέα, μὲ τὴ μουσικὴ αὐτῶν τῶν τελευταίων διακόπτεται καὶ ἐσκέφθη νὰ σταματήσῃ αὐτὴ τὴν ὀρμὴν καὶ νὰ ἀντιτάξῃ σ' αὐτὴ τὸ ἰταλικὸ πνεῦμα, τὴν ἰταλικὴ ἐξέλιξι, ἡ ὁποῖα σήμερα παρουσιάζεται στὸ Φροντίνῃ μ' ὅλη τὴ ζωὴ τῆς μουσικῆς ἐκείνης, ἡ ὁποῖα ὑπῆρξε ἡ βασίλισσα ὅλου τοῦ κόσμου.

Τὰ νῶτα τέκνα ἐνὸς ἐκφύλου αἰῶνος ἄς παρα-

Παύλος Φροντίνης

μερίδουν για ν' ακουσθῆ ἡ ἰταλικὴ φωνή, ἡ φωνὴ ἐκείνη, ἡ ὁποία εἶχε συγκινήσει τοὺς μεγάλους μας προγόνους, καὶ τοὺς εἶχε ὀδηγήσει στὰ πεδία τῆς μάχης, οἱ ἦχοι ἐκεῖνοι με τοὺς ὁποίους ὁ Δάντης ἀνοίξε τὰς θύρας τοῦ παραδείσου, καὶ ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελὸς ἐρρυθμίσε τοὺς κτύπους τῆς σμίλης του, ἡ ἁρμονία ἐκείνη ποὺ ὁ Πετράρχης ἐσκόρπισε στὰ σονέττα του καὶ ὁ Ραφαήλως στὲς Παναγίες του.

Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐλαφρῆ τὴ σκέψη, τὴν ἐποχὴ τοῦ Ροσσίνι καὶ Βελλίνι, ἐχλεύαζαν τὴν παλαιὰ μουσικὴ καὶ ἀνυψόνοντο μετὸ μεγαλεῖο τοῦ ἑνὸς καὶ ἀναλύοντο εἰς δάκρυα μετὴν περιπάθεια τοῦ ἄλλου, καὶ ὁμοῦ ἀπὸ τοὺς ἦχους τῶν δύο αὐτῶν περνᾷ ἡ νότα τοῦ Cimarosa, τοῦ Paisiello, τοῦ Pergolese, ἡ ὁποία ἀπορρέει ἀπὸ τὴ μουσικὴ ἐκείνη μετὴν ὁποία ὁ Casella εἶχε ντύσει τὴν ποίησιν τοῦ Δάντη. Ἡ μεγάλη σύνθεσις τοῦ Ροσσίνι καὶ τοῦ Βελλίνι εἶχε ἀρχίσει τὴ δρᾶσί της· ἡ σύνθεσις τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου ἀναλύεται, συγχωνεύεται στὸ Δονιζέττι, στὸ Μερκαδάντε, στὸν Πονκιέλλι, στὸν Πετράλλα, καὶ λαβαίνει νέα δύναμι καὶ γένηται πάλι σύνθεσις στὸ Βέρδη. Τὸ ἔπος τοῦ Ροσσίνι γίνεται δρᾶμα καὶ ἡ ἔλεγεια τοῦ Βελλίνι χρησιμεύει στὸ Βέρδη διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ στὴ ψυχὴ καὶ νὰ κινήσῃ τὰ ἐλατήριά της γιὰ νὰ ξεσπάσουν οἱ σπαρακτικοὶ ἦχοι στὸ Rigoletto, στὴν Traviata, στὸ Ballo in maschera. Ὁ Βέρδης περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο μουσικὸ εἶχε ἀκολουθήσει βῆμα πρὸς βῆμα τὸν αἰῶνά του καὶ ἰκανοποιεῖ ὅλες τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς του. Ἐγερμάνισε, ὀπλα-

δὴ ἔδωσε στὴν ἰταλικὴ μουσικὴ κάτι τὸ ὁποῖο τῆς ἔλειπε, ὅπως ὁ Mozart στὴ γερμανικὴ ἀπὸ τὴν ἰταλικὴ, ἀλλὰ κι' ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος ἐμειναν γνήσιοι καὶ μεγάλοι ἀντιπρόσωποι τῆς πατρίδος των.

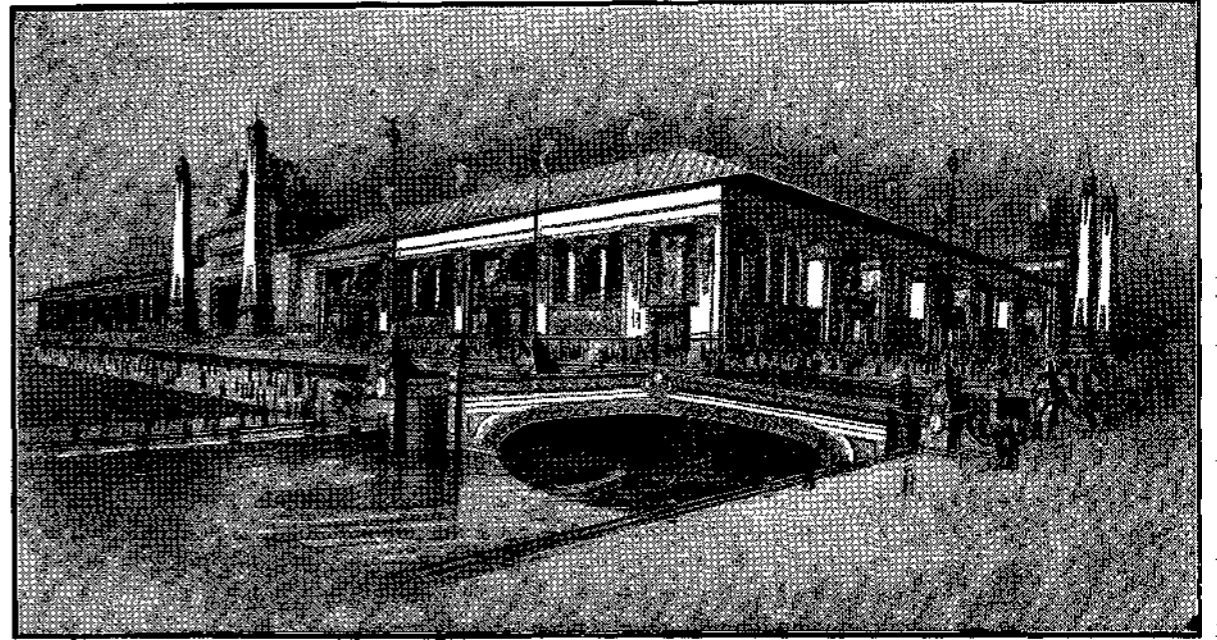
Ὁ μεγάλος νοῦς δὲν ἐννοεῖ τί ἔχει νὰ πῆ μίμησις πέρνει ἀπὸ τὴ φύσιν τὴν ποσοποιημένη ὅ,τι εἶνε σύμφωνο μετὴν ἰδιοσυγκρασίᾳ του, καὶ τοῦ δίνει τὴ σφραγίδα του.

Οἱ τρακόσιοι καὶ πλεόν στίχοι, τοὺς ὁποίους ὁ Δάντης ἐπῆρε ἀπὸ τὸ Βιργίλιο, ἀνήκουν ἀποκλειστικῶς στὸ Γιβελλίνο ἂν καὶ τοὺς ἔγραψε ὁ ποιητὴς τῆς Μάντοβας μ' ὅλη ἐκείνη τὴν περιπάθεια τῆς χριστιανικῆς ψυχῆς του. Τόσον αὐτοὶ οἱ στίχοι ἀρμόζουν στὸ Δάντη, ποῦ ὁ ἀναχρονισμὸς ἐδῶ θὰ εἶχε τὴν θέσιν του. Ὅ,τι ἐπῆρε ὁ Ροσσίνι, ὁ Βελλίνι, ὁ Βέρδης, εἶνε ἀποκλειστικῶς δικό τους· ὅτι πέρνουν αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι μουσικοὶ εἶνε ξένο καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ κ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο φαίνεται πῶς δὲν ἐπῆραν ἀπὸ κανένα. Ὁ Μασκάνης εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ἴσπος ἐν μέρει εἶχε ἐννοήσῃ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς του. Ἡ ποίησις, ἡ ὁποία δίνει τὸ σῆμα, ἐζήτησε τὴν ἀπλότητα καὶ ὁ Μασκάνης μέσα στὰ πεδία τῆς μουσικῆς τοῦ Βελλίνι ἔτρεξε νὰ βρῆ κάτι, τὸ ὁποῖο αὐτὸς ὁ τελευταῖος ἐζωογονήσε χωρὶς νὰ καλλιεργήσῃ. Ἐνας σπόρος ἔδωσε τὴ ζωὴ στὴν Cavalleria Rusticana κι' ὄχι σὲ ἄλλο του μελόδραμα.

Ὁ Βελλίνι εἶνε ἡ ἐξέλιξις τοῦ Pergolese, εἶνε τὸ τέκνο ἑνὸς molino τοῦ Ροσσίνι, ὁ Φροντίνης εἶνε ἡ ἐξέλιξις τοῦ μεγάλου του συμπολίτη· ἡ θαυμάσιος μελωδία τοῦ Φροντίνι φωνάζουν τὴν καταγωγὴ τους, μᾶς δείχνουν τὴν πρωτοτυπία τους, ἀκούμε σ' αὐτὲς τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο στὸ Βέρδη γίνεται σφοδρότατο πάθος, ἀλλὰ στὸ Φροντίνι ἀκολουθεῖ τὴν τακτικὴν ἐξέλιξις, πλουτισμένο μετὰ τὴν ἀγνωστὴν ἐποχὴ ἐκείνην.

Μερικὲς ἀπὸ τὰς μελωδίας τοῦ Φροντίνι εὐτύχησα ν' ἀκούσω. Ὁ ἐξοχος συνθέτης αὐτῶν ἐνθουσιασμένος μετὴν ἰδιοφυΐα τῆς γνωστῆς μουσικῆς καὶ ποιητικῆς Δοῦ Ἐλένης Σ. Λάμαρη, ἔστειλε σ' αὐτὴ μερικὰ του μουσικὰ τεμάχια. Ἡ ἐμπνευσμένη αὐτὴ νέα μετὴν ὁλόκληρη φωνὴ της ἔλαβε τὴν εὐγένεια νὰ πλημμυρίσῃ τὴν ψυχὴ μου μετὰ τὰς μελωδίας ἐκεῖνες, ποῦ ἔδωσαν στὸ Φροντίνι τὴν ἀθανασία, τόσα παράσημα, τόσες τιμές, καὶ ἀνάγκασαν τὸν ἀδυσώπητο ἐκεῖνο μουσικὸ κριτικὸ, μετὰ τὴ μακρὰ του κόμη, τὸ θαυμαστὴ τοῦ Βόγνερ, τὸ Filippo Filippo, τὸ τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ τρία f. formidabili, ὅπως οἱ Ἴταλοι εἶχαν ἀποκαλέσει αὐτὸν, τὸν Ferrarī καὶ τὸν Foris, νὰ παραδεχθῆ ὅτι ὁ Φροντίνης εἶνε ἐξάμιλλος τοῦ μεγάλου Tosti καὶ σὲ πολλὰ σημεῖα τὸν ὑπερτερεῖ.

Δὲν πρόκειται γιὰ ἀπλὲς μελωδίας· ἐδῶ ἡ μελωδία δὲν ἀποπνίγει τὴν ἁρμονία· ὑπάρχει τὸ μέτρο, μετὰ τὸ ὁποῖο μόνον ὁ μεγάλος ἠμπορεῖ νὰ κανονίσῃ ἕνα ἔργο τέχνης. Ὁ Ροσσίνι μετὰ τὸν Tancredi ἔκαμε τοὺς μελωδικούς καὶ ἁρμονικούς ἐκεῖνους συνδυασμούς καὶ ἔδωσε στὸ ἰταλικὸ

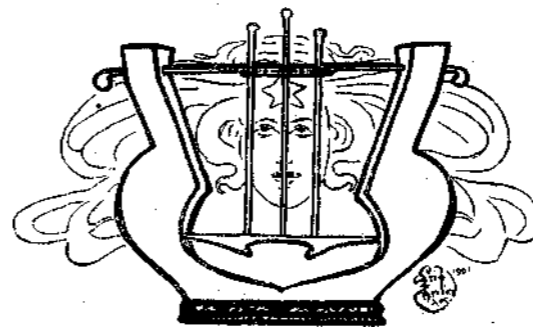

Τὸ Μέγαρον τῆς Μεταλλουργίας

μελόδραμα τὸ μέτρο ἐκεῖνο, γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ γαλλικὴ μητρόπολις εἶχε γεννηθῆ ἡ μεγάλη ἐκείνη πάλιν στὴν ὁποία ἐνίκηθη ὁ Piccini χωρὶς νὰ νικήσῃ ὁ Gluck. «Τὸ σχέδιον τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου καὶ ὁ χρωματισμὸς τοῦ Τιτσιάνου μ' ἔκαμαν ζωγράφο» εἶχε χαράξει ὁ Tintoretto ἐπάνω ἀπὸ τὴ θύρα τοῦ ἐργαστηρίου του. Καὶ αὐτοὶ οἱ συνδυασμοὶ ἔκαμαν τὸ Βελλίνι μεγάλο, τὸν Δονιζέττι, ὁ ὁποῖος στὴ Lucia ὅ,τι ἐπῆρε ἀπὸ τοὺς ἄλλους κατώρθωσε νὰ συνδυάσῃ καὶ ν' ἀποτελέσῃ ἕνα ὕψος ὅλων δικό του, τὸν ἐκλεκτικὸ Βέρδη καὶ τέλος τὸν Φροντίνι, ὁ ὁποῖος στὰ ὠραιότατα μελόδραματά του Nella, Maria, Falconieri, τὰ ὁποῖα ἐθαυμάσθησαν ἀπὸ τοὺς ἐκλεκτούς, στὰ ἀμίμητα Σικελικὰ ἔπη, καθὼς στὲς θεῖες αὐτοῦ μελωδίας, κατώρθωσε νὰ κάμῃ τοὺς μεγάλους συνδυασμούς τῶν προκατόχων του.

Ὁ μουσικὸς κόσμος περιμένει τὸ τελευταῖο μελόδραμα τοῦ Elsie. Ὁ Φροντίνι ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἔργο περιμένει ἕνα θρίαμβο καὶ ἡ ἰταλικὴ μουσικὴ τὴ νίκην της.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

★ ΞΕΝΟΙ ΛΟΓΙΟΙ ★

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΕ-ΓΟΥΒΕΡΝΑΤΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ παραγωγή τοῦ Δε-Γουβερνάτη ὀμοιάζει μετὴν πολύχυμον ἐκείνην φυτικὴν βλάστησιν ἣτις κατακαλύπτει μέγα μέρος γῆς. Εἶναι μὴ ἀναμφισβήτητος δόξα εἰς τὸν ἰταλικὸν κόσμον τῶν γραμμα-

των, εἰς ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων οἵτινες διαφωτίσαν τοὺς σπουδαιότερους σταθμούς τῆς διανοητικῆς σταδιοδρομίας τοῦ ἔθνους των. Εἶναι ἀνὴρ πολυγραφότατος, πολυμαθὴς, πολύγλωσσος, ἀριστος φιλολόγος καὶ γραμματολόγος.

Εἶναι καθηγητὴς τῆς συγκριτικῆς καὶ ἰταλικῆς φιλολογίας εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Ρώμης. Ἐγενήθη εἰς τὸ Τερίνον κατὰ τὸ 1840 ἐξ ἀρχαίας εὐγενεῦς οἰκογενείας ἑλληνοσηπρωτικῆς καταγωγῆς. Ἐσοῦδασε καὶ ἐταξείδευσε πολὺ εἰς τὰς Ἰνδίας, εἰς τὴν Ρωσίαν, εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη. Διεμόρφωσε τὸ πνεῦμά του μέσα εἰς τὰ βιβλία καὶ εἰς τὰς κοινωνίας.

Ὁ Δε-Γουβερνάτης ἐδημοσίευσεν διάφορα δρᾶματα, ἀλλὰ σπουδαίαν θέσιν κατέχει ἡ γραμματολογικὴ του ἐργασία. Αἱ γλωσσολογικαὶ καὶ ἱστορικαὶ μελέται του εἶναι ἔργα σοβαρὰ, μεγάλης ἀξίας. Εἶναι ἐμβριθὴς τεχνικὸς καὶ πο-

λυμαθής. Εμνήθη τὸ ὕψος τῶν ἰνδῶν δραμα-
τικών πειρητῶν εἰς τὰ δραματικά του ἔργα μετὰ
μεγάλῃς ἐπιτυχίας.

Ἰδρυσεν καὶ διηύθυνε κατὰ καιροὺς πολλὰ καὶ
σπουδαῖα περιοδικὰ διὰ τῶν ὁποίων εἰργάσθη
μετ' ἀκρας ἐπιτυχίας πρὸς διάδοσιν τῶν ἰταλι-
κῶν γραμμάτων, Τώρα προεδρεύει τῆς Ἑλλη-
νολατινικῆς ἐταιρείας τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἱδρυσεν
ἐν Ρώμῃ. Σκοπὸς τῆς Ἐταιρείας ταύτης εἶναι
νὰ υποκινήσῃ τὰ ἠθικὰ συμφέροντα καὶ ιδεώδη
τῶν ἑλληνολατινικῶν φυλῶν. Κάθε εἶδος ἐργα-
σίας καὶ πνευματικῆς ἐνεργείας ἔχει μίαν τιμη-
τικὴν θέσιν εἰς τὰ χρονικά τὰ ὁποῖα ἐκδίδει
κατὰ δεκαήμερον ἡ ἑλληνολατινικὴ αὕτη ἐται-
ρεία. Διαδίδει τοὺς σκοποὺς, τὰ ἔργα, τὰς κλασ-
σικὰς μελέτας, τὰς ἀνακαλύψεις. Παρουσιάζει
ὑπὸ τὴν εὐγενεστέραν μορφήν τὴν κίνησιν τοῦ
ἑλληνολατινικοῦ πνεύματος καὶ ἐνώνει τὰς δια-
νεητικὰς δυνάμεις πρὸς ἓνα ἐκπολιτιστικὸν σκο-
πὸν, πρὸς μίαν μέλλουσαν ἀναγέννησιν τῶν λα-
τινικῶν φυλῶν. Ἡ εὐγενὴς αὕτη ἐταιρεία δὲν δια-
τίθεται ἐχθρικῶς πρὸς τοὺς πολιτισμοὺς τοῦ
Βεροῦ, τῶν ἄλλων φυλῶν, ἀλλὰ μόνον θέλει νὰ
συντάξῃ καὶ νὰ συνενώσῃ ὅλας τὰς ἑλληνολα-
τινικὰς δυνάμεις πρὸς τὰ ὑψηλότερα ιδεώδη ὅπως
καταστάσῃ ἁρμονικώτερον καὶ ζωηρότερον τὴν
καλλιτεχνικὴν, φιλολογικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν
ἐργασίαν. Τὸ ὄνειρον τῆς ἐταιρείας ταύτης εἶναι
νὰ ἴδῃ τοὺς λατινικοὺς λαοὺς τείνοντας πρὸς
ἓνα νέον καὶ γόνιμον πολιτισμὸν, εἰς ὅλους τοὺς
ἑλληνικοὺς τόπους, ὅπου ὁ ἑλληνικὸς πολιτι-
σμὸς εἶναι τόσον συνδεδεμένος μετὰ τὸν λατινικόν,
καὶ ἔχει εἰσχωρήσει καὶ ἔχει κυριαρχήσει εἰς
τὴν Μεσόγειον.

Τὸ ἔργον τῆς ἐταιρείας εἶναι εἰρηνικὸν καὶ ἐκ-
πολιτιστικὸν καὶ υποκινεῖ ὅλας τὰς εὐγενεῖς ἐκ-
φάνσεις τῶν ἑλληνολατινικῶν ἰδανικῶν, ὅπως
διαδόσῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον τοὺς πνευματικοὺς
σπινθήρας τῆς φυλῆς ἐκείνης, ἡ ὁποία ἀκόμη
δὲν ἔχει ἐκφυλισθῆ, ἀκόμη δὲν ἔχει καταπέσει.

Ὁ Δε-Γουβερνάτης ἐργάζεται πρὸς τὸν σκο-
πὸν τοῦτον. Ἡ ἀκούρατος ἐνεργητικότης τοῦ
ἀνδρὸς τούτου διαφυλάττει ὅλην τὴν ἀκμὴν τῆς
σφριγηλῆς νεότητος. Τείνει τὴν χεῖρα εἰς ὅλους
τοὺς ἑλληνας, εἰς ὅλους τοὺς ἰταλοὺς τοὺς ἔχον-
τας καρδίαν καὶ νοῦν ὅπως συνεργασθῶν καὶ
κατέρθῶσιν μίαν ἑλληνολατινικὴν ἀναγέννησιν,
ἐνδοξοτέραν, ἓνα νέον πολιτισμὸν φωτεινότερον
καὶ εὐεργετικώτερον. Ὁ κύριος σκοπὸς του εἶ-
ναι νὰ συναθροίσῃ εἰς ἓν κέντρον ὅλας τὰς λα-
τινικὰς δυνάμεις, ὅπως δυνήθωσιν ἐκείθεν νὰ ἐκ-
λάμψουν μετὰ λαμπρότητα, καὶ υποκινήσουν μίαν
ἐνεργείαν.

Ἡ τύχη τῶν φυλῶν ἐκεῖνων αἱ ὁποῖαι κατὰ-
γονταὶ ἐξ Ἑλλάδος δὲν ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε ἄν
εὐμενής. Διὰ τοῦτο τώρα εἰς μίαν ἐκπολιτιστι-
κὴν ἔνωσιν θὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἀνεργεία τῆς κοι-

νῆς αὐτῆς ψυχῆς τῶν λαῶν. Κάθε αἰὼν θὰ κάμῃ
τὸ ἔργον του, ἔργον εἰρήνης καὶ προόδου, διότι
εἰς τὴν ἀδελφότητα τῶν ἐθνῶν ὑπάρχει ἡ ἀλλο-
θῆς πρόοδος.

Ἡ ἑλληνολατινικὴ ἐταιρεία ἐπιδιώκει τὴν ἐν-
δοξον ἀναστύλωσιν ἐνός λαμπροῦ πολιτισμοῦ καὶ
τὴν ὑποστήριξιν τῶν φυλετικῶν τάσεων. Εἶναι
ἐν εὐγενὲς σχέδιον διὰ τὰς ἐνδόξους παραδόσεις
τῆς σοφίας καὶ τῶν ιδεωδῶν τῆς ἑλληνολατι-
νικῆς φυλῆς.

Ἡ πνευματικὴ αὕτη ἔνωσις θ' ἀποδείξῃ τὸν
εὐτυχεῖ ἀρραβῶνα τοῦ πνεύματος τῶν δύο τού-
των λαῶν καὶ θὰ ἐπιβεβαιώσῃ πόσον ὁ πολιτι-
σμὸς αὐτῶν ἐμμορφώθη εἰς μίαν βαθεῖαν ἐνότητα
τύχης.

Ἡ ἐταιρεία αὕτη ὀφείλει νὰ συμπλέξῃ ἀνα-
λόγως καὶ ἁρμονικῶς τὰ ἔργα καὶ τὰ ιδεώδη,
τὰς σπουδὰς καὶ τὰς νέας βλέψεις τῶν ἑλλη-
νολατινικῶν λαῶν, ὅπως ἀνακωσθῇ εἰς αὐτοὺς
ἡ αὐτοσυνείδησις καὶ ἀναζωπυρωθῇ ἡ πίστις εἰς
τὰ προεδευτικά μέσα τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπιδεικνύει
ἡ Ἱστορία, καὶ τὰ ὁποῖα μόνον διὰ τῆς κοινῆς
ἐργασίας καὶ τῆς θελήσεως ἐπιτυγχάνονται.

Μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Ἰταλίας ὑπάρχει συγ-
γένεια παλαιά. Τὸ αἷμα τῆς λατινικῆς φυλῆς
ἀνέμιχθη μετὰ αἷμα ἑλληνικόν, ἑτρουσικόν καὶ
κατόπιν κελτικόν. Οἱ Ἕλληνες τῆς μεγάλης
Ἑλλάδος ζοῦν εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ὁ ἰσχυρὸς
λαὸς τῶν ἐλευθέρων καὶ γενναίων Ἑλλήνων διὰ
τοῦ πνεύματος του ὑπῆρξε δι' ἓνα καιρὸν μέγας
φωτοδότης, ὑποκινήτης καὶ ἐμπνευστῆς τῶν
Ἰταλῶν.

Ἀκόμη καὶ τώρα ζῆ ὁ ἄγιος σπινθήρ τῆς τέ-
χνης καὶ ἡ λατρεία τῶν ἐνδόξων ἀναμνήσεων
τοῦ ἑλληνολατινικοῦ πολιτισμοῦ. Τὰ τέκνα τῶν
ἐνδόξων τούτων φυλῶν ὀφείλουσαν πάντοτε νὰ σκέ-
πτονται καὶ νὰ ἐνθουμούνται τὴν παρῳχημένην
δόξαν. Ἡ Ἰταλία ἣτις εἶδε τὰς αὐγὰς τοῦ ἑλ-
ληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ρωμαϊκῆς δυνάμεως
στέλλει τώρα μίαν διάτορον κραυγὴν ζωῆς καὶ
ἀναγεννήσεως πρὸς τὰ πνεύματα καὶ καρδίας.

Ἡ κλασικὴ παράδοσις πρέπει νὰ ζήσῃ εἰς
τὰς ἑλληνολατινικὰς φυλάς αἵτινες πρέπει νὰ
υποκινήσουν τόσα ἐνδιαφέροντα ζητήματα, Δὲν
εἶναι πολὺ μακρυνὴ ἡ ἡμέρα τοῦ θριάμβου τῆς
φυλῆς ταύτης ἐν ὀνόματι τῆς εἰρήνης καὶ τῆς
μεγάλῃς ἐλευθερίας.

Ὁ Δε-Γουβερνάτης ἐργάζεται ἀνεκδότως ὑπὲρ
τῆς ἀναγεννήσεως, τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς
τῶν ἑλληνολατινικῶν φυλῶν. Ἐλπίζομεν ὅτι θὰ
διαψεύσῃ τοὺς κοινωνιολόγους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι
πιστεύουν εἰς τὴν ἀνεπανόρθωτον κατὰπτωσιν
τῆς λατινικῆς φυλῆς καὶ διατυμπανίζουν μεγα-
λοφῶνως τὰς ἐνεργείας τῶν βορείων λαῶν προση-
μαίνοντες τὸν θάνατον τῶν φυλῶν ἐκεῖνων, αἱ
ὁποῖαι διεκρίθησαν καὶ ἐκυριάρχησαν διὰ τοῦ
πνεύματος.

Ὁ Δε-Γουβερνάτης ὑπῆρξε πάντοτε ἐργά-
της τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὀραίου. Πολλὰ καὶ σπου-
δαῖα εἶναι τὰ ἔργα τοῦ ἀκαταπονήτου τούτου
λογίου. Ἡ γόνιμος διάνοιά του καὶ αἱ ἐκτετα-
μέναι γνώσεις του, παρήγαγον ἓνα πλῆθος ποι-
κίλων συγγραμμάτων, τὰ ὁποῖα καὶ ἀπλῶς διὰ
νὰ ἀναφέρωμεν ἔχομεν ἀνάγκη μίξαι στήλης τῆς
«Πινακοθήκης». Τὸ σπουδαιότερον ὅμως, τὸ εὐγε-
νέστερον καὶ τὸ χαρακτηριστικώτερον ἔργον τοῦ
Δε-Γουβερνάτη εἶναι ἡ ἰδρυσίς τῆς Ἑλληνολα-
τινικῆς ἐταιρείας καὶ ἡ ἐκδόσις τῶν χρονικῶν

τοῦ ἑλληνολατινικοῦ πολιτισμοῦ. Εἰς τὸ ἔργον
τοῦτο περιλαμβάνεται ὅλη ἡ μεγάλη ψυχὴ του, ἡ
πολυμάθειά του, ἡ εὐγένεια τῶν αισθημάτων
του. Εἶναι ἓνα ἔργον τὸ ὁποῖον ἐδόξασε τὸ
ὄνομα του. Ἡ εὐγενὴς αὕτη ἐπιχείρησις εἶναι
πλήρης ιδεώδους, πλήρης μελέτης ἱστορικῆς καὶ
σοφῶν σκέψεων καὶ διὰ τοῦτο βαδίζει ἤδη τὴν
ὁδὸν τῆς ἐπιτυχίας. Ἡ σκέψις ἄγει τὸν κόσμον.

Mens agit molem.

Ζάκυνθος

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

“LIGUSTRA CADUNT,”

Et s'il veut savoir pourquoi
la salle est deserte ?
— Montrez-lui la 'ampe étiente
et la porte ouverte . . .
M. Maeterlinck

Ὁ κρεβάτι εἶν' ἀδειανὸν
καὶ κάποιον περιμένει,
κάποιον ποῦ τὸν ἔκλεψαν
οἱ δικοὶ κ' οἱ ξένοι.

Ποῦχε μέσα στὴν καρδίᾳ
κάποιον μεγάλο πόνο,
καὶ στὸ χῶμα κατέβηκε
διὰ νὰ κρύψῃ τὸ φθῶνον.

Διὰ νὰ κρύψῃ τὰ βάσανα
ταῖς τρικυμιαῖς νὰ κρύψῃ,
τοὺς στεναγμοὺς, τὰ δάκρυα του
καὶ τὴν μεγάλην θλίψη.

Καὶ ἂν γυρεύουνε νὰ ἰδοῦν
τὸ σῶμα ἀγαπημένο·
πὲς τοὺς πῶς βρίσκετε στὰ γῆ,
πῶς εἶναι πεθαμένο !

ΔΥΟ ΘΑΝΑΤΟΙ

Εἰς τὸν Μ. Σιγουρὸν.

Στὴν κορυφὴν τὴν ἄσπιλον
σβύνετε ὁ ἥλιος κάθε βράδην
κι' ἔχω διὰ μαῦρο σάβανο,
τῆς νύχτας τ' αἶψο τὸ μαγνάδι.

Ὅμοια κι' ἡ ζήση τοῦ ἀνθρώπου
γούγορα χάνεται, πεθαίνει,
κι' ἡ καρδιά ποῦ τὸν ἐλάτρευε
κυλάει στὸ χῶμα συντριμμένα.

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

I

Ἄντικρυ ἀπὸ τὴν πόρτα σου
εἶχαν θαμμένο τ' ὄνειρό μου,

καὶ μετὰ τὰ στῆθη μου ἐκοιμότουνα
καὶ μετὰ τὸ λογισμό μου.

Καὶ τώρα ὅπου τὰ χρόνια τὸ ξανάβγαλαν
ἀπὸ τὸ μνήμα ὅπου τοῦ εἶχα στήσῃ,
μετὰ τὴν καρδιά μου, κάτι, κάτι ἀγροίκισα,
κάποιο παλιὸ ρυθμὸ νὰ ξαναζήσῃ.

II

Θέλω νὰ κρύψω μέσα στὴν καρδιά,
τὴν ἀφάνταστη τοῦ νοῦ μου ἀνεμοζάλη,
νὰ ζητήσω στ' ἀπλόρωτα φιλιὰ
ὅ,τι δὲν βρίσκω στὴ δικὴ σου ἀγκάλι.

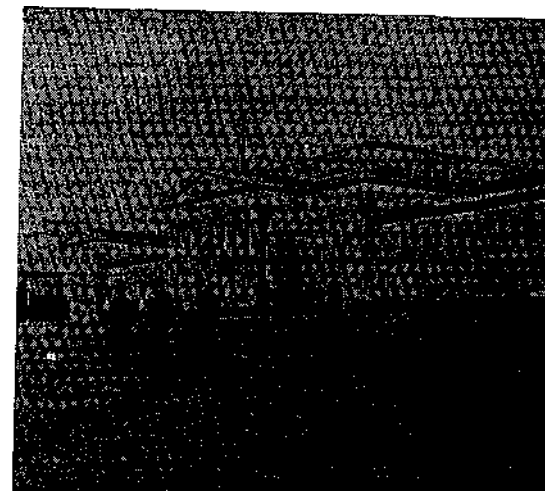
Νὰ ξεχάσω γιὰ λίγο τὰ παλιὰ
βάσανα, ποῦ μοῦ βαραινουν τὸ κεφάλι,
καὶ νὰ βρῶ στὴν ἀτέλειωτη χαρὰ
τὴν ἴδον τὴν αὐτὴν τὴν μεγάλην.

Ἄν τέτοια μέρα κάποτε θαρθῆ,
ἂν ξανοίξω κ' ἐγὼ τὴν εὐτυχιά μου,
στὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου νὰ βρεθῆ.

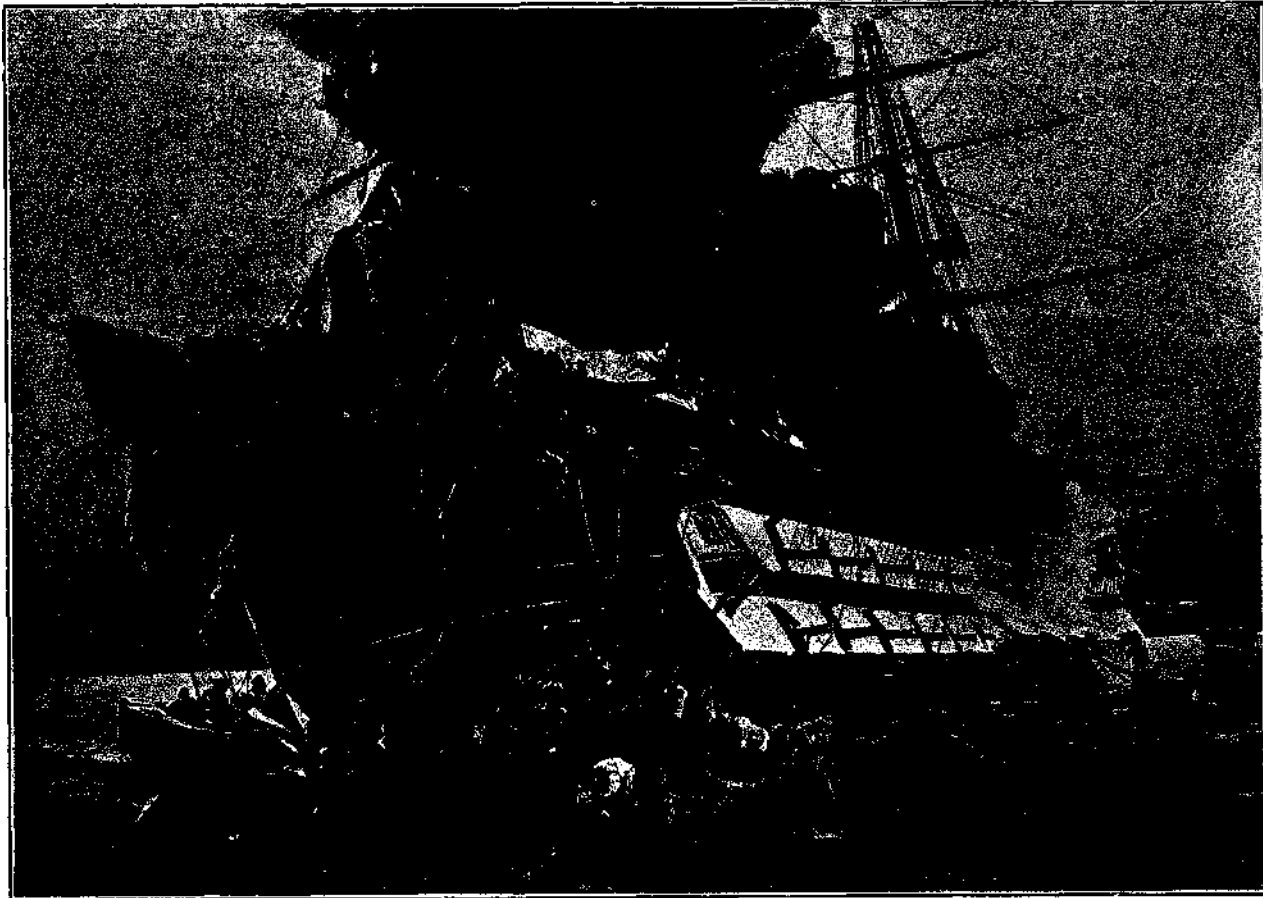
Καινούριο φῶς, θ' ἀστράφτῃ στὴ ματιὰ
κάθε πόθος μετὰ μίαν θ' ἀναστηθῆ, [μου
καὶ θὰ κτυπᾷ ὀλοχαρ' ἡ καρδιά μου.

Νεάπολις

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΒΑΝΕΛΛΗΣ

Τὸ Ζάππειον

Κ. Βελωνάκη

Η πυρπόλησις τῆς Τουρκικῆς ναυαρχίδος ὑπὸ τοῦ Κανάρη ἐν Χίῳ

★ ΜΕΓΑΛΟΙ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΑΙ ★

ΛΑ ΤΟΥΡ*)

Εἰς ἡλικίαν ὀγδοήκοντα δύο ἐτῶν ὁ Λά Τουρ ἐπόθησε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐκ γενετῆς φιλόδημος καὶ δημοκράτης, ἐπεθύμει ν' ἀφήσῃ μνημὴν εὐεργέτου ἢ καλλιτέχνου. Εἰς Σαιν-Κεντὴν τὰ πτωχὰ παῖδια, αἱ ἀνέστιοι γυναῖκες, οἱ κλονιζόμενοι γέροντες ἀνίερον τὸ ὄνομά του μετ' εὐγνωμοσύνης. Διότι εἶχε δαπανήσει τὸ πλεῖστον μέρος τῆς περιουσίας του εἰς ἰδρυσιν φιλοδωρικῶν καταστημάτων καὶ καλλιτεχνικῶν σχολῶν. Ἐνθα ἡ διδασκαλία παρείχετο δωρεάν. Ὅταν ἐξύμνον τὴν καρδίαν του, ἀπήντα ὡς ὁ Ζὰν Ζὰκ Ρουσσώ: «Οὐδὲν κατάρθρωσεν ὁ ἔχων τι νὰ κάμῃ ἔτι.» Ἡ μετριοφροσύνη του ἦμος αὕτη δὲν ἤμπεισε τοὺς συμπατριώτας του νὰ τὸν ἀποθεώσωσι κατὰ τὴν ἐπένοδον του εἰς Κεντὴν. «Οἱ πάντες ἀφῆκαν τὰς ἐργασίας των, διηγείται αὐτόπτης τῆς ὑποδοχῆς ἐκείνης. Αἱ νεανίδες ἐστέρθησαν δι' ἀνθέων, ὅλοι δὲ συνωθούντο ἀσφυκτικῶς ἀμυλλόμενοι τὴν πρῶτον τὴν χαιρετίσῃ. Ὁ δῆμαρχος μετὰ τοῦ δημοτικοῦ Συμβουλίου τοῦ προσέφεραν στέφανον εἰς ἐνδειξιν τιμῆς καὶ εὐγνωμοσύνης. Ἐνδακρυς δ' ὁ Λά Τουρ ἐδέχθη τὸ λατικὸν δῶρον, ἐνῶ εἶχεν ἄλλατε ἀρνηθῆ βασιλικά ἀξιώματα. Ἐνθυμοῦμαι ἔτι τὴν γενικὴν συγκίνησιν καὶ χαρὰν τῆς ἐορτῆς ἐκείνης. Τί

ἐνθουσιώδεις ἐκδήλωσις πατριωτισμοῦ! Τὸ ἐσπέρας ὀλόκληρος ἡ πόλις ἐφωταγωγῆθη, ἀπὸ τοῦ δημαρχείου μέχρι τῆς τελευταίας καλύβης.» Ἐχώρευσαν καὶ ἀδελφώθησαν. Ζήτω ἡ δημοκρατία τῶν τεχνῶν!

★

Ὅταν ἀγένειος εἶ νεανίας ἀπεφάσιτε νὰ φύγῃ τῆς πατρίδος πρὸς συνάντησιν τῆς δόξης, τὴν μεγαλειέταν συγκίνησιν ἠσθάνθη διότι θ' ἀπεχωρίζετο τοῦ πατρικοῦ τετραχόρδου.

«Ποῦ πηγαίνεις; τὸν ἠρώτησεν ὁ πατὴρ του ὅταν ἐζήτησε νὰ τὸν ἀποχαιρετίσῃ.

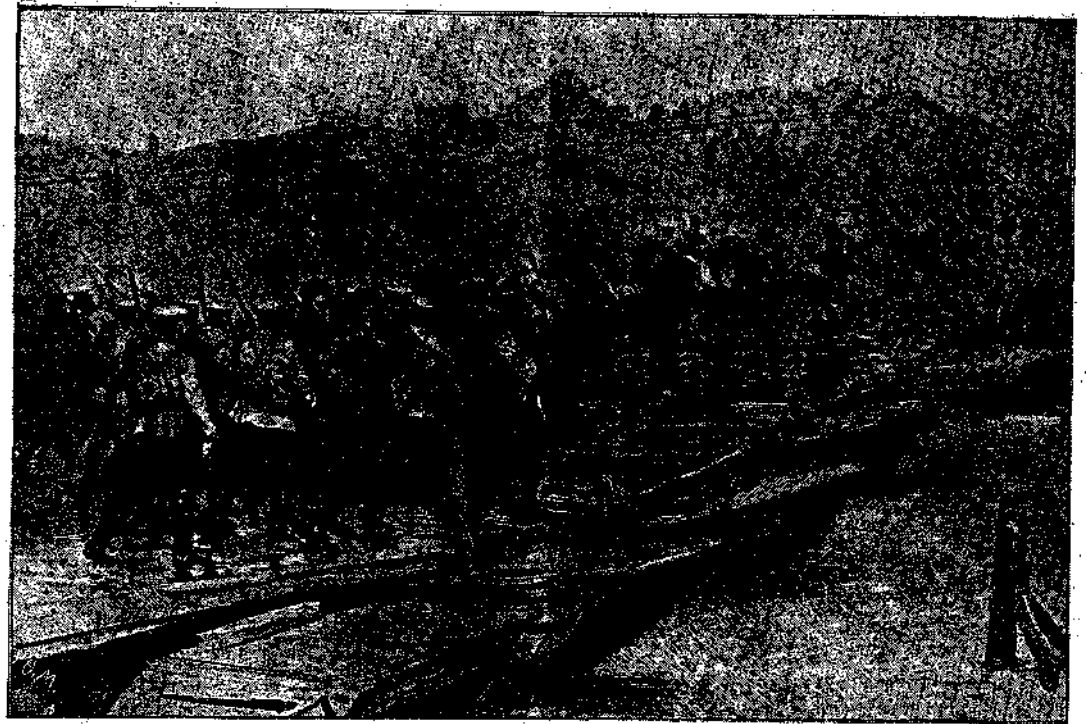
— Δὲν ξέρω, ἀλλὰ φεύγω.

— Τί τρέλλε, παιδί μου!

— Μήπως καὶ τὸ πτηνόν, ὅταν αἰσθάνεται καλλομένας τὰς πτέρυγας του, δὲν ρίπτεται εἰς τὸ ἀχνές; Μήπως καὶ ὁ Κολόμβος δὲν ἦτο τρελλός ὅταν ἀπῆλθε πρὸς ἀνακάλυψιν νέου κόσμου;

— Ὅπως θέλεις, ἀπήντησεν ὁ πατὴρ. εἰ ἐμὲ σύμπαν εἶναι τὸ σπητάκι μου, ἀλλ' εἶμαι καὶ ἀρκετὰ φιλόσοφος, ὥστε νὰ μὴ σὲ καταδικάσω νὰ φυλακισθῆς εἰς τὴν γενετέραν οἰκίαν, ὅπου ἀπέθανεν ἡ μήτηρ σου καὶ ὅπου ψάλλει ἡ ἀδελφή σου. Χαῖρε! Ὅταν ἀνακλύψῃς τὸν ἄλλον ἐκείνον κόσμον, τὸν θορυβώδη κόσμον τοῦ πνεύματος, ὅπου δὲν θὰ εὐκαιρῆς νὰ ζῆς μετ' τὴν καρδίαν σου, ἴσως ἐπιθυμήσῃς τὴ γωνιά μου. Δι' ἐμὲ ὅλη ἡ πεφημισμένη καὶ καταπλήσσοσα μουσικὴ τοῦ Μελωδράματος δὲν ἔχει τὴν ἀξίαν ἐνὸς ἄσματος τοῦ Λουλλύ, ὅταν τὸ ἐκτελῶ εἰς τὸ τετραχόρδον

*) Τέλος.

Ρωσσιαπωνικὸς πόλεμος.

Ἰάπωνες διερχόμενοι ποταμὸν

Η ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ *)

Β.) ΙΑΠΩΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

1. *Oro (1)

*Η ἄνοιξις.

Ἐν τῷ λιμάνι τῆς Νανίβα, τὰ ἄνθη τῶν δένδρων πάρχουν ν' ἀνοίξουν ἀφ' ὅπου ἀπέρασαν ὁ χειμῶνας, τῶρα ποῦ ἐφθασεν ἡ ἀνοιξίς, ἀνοίγουν τὰ ἄνθη τῶν δένδρων.

2. *Η αὐτοκράτειρα ΖΙΤΟ (2)

Εἰς τὸν θάνατον τοῦ Αὐτοκράτορος Τέν-μπούν-Τεν ὁ

Ὁ μέγαλε μου αὐθέντη, αὐθέντη τοῦ κόσμου, τὸ βράδυ ἔστρεφες τὸ βλέμμα πρὸς τὰ δένδρα μετὰ τὰ κοκκινωπὰ ἄνθη τοῦ λόφου τῶν Πνευμάτων, καὶ τὸ ζήμερωμα τὰ ἐζητούσες μετὰ τὰ μάτια. Σήμερον (ἐὰν ἐζούσες) τὰ μάτια σου θὰ τὰ ἐζητούσαν ἀκόμη καὶ αὐριον ἀκόμη θὰ τὰ θωρούσες. Καὶ ὅταν ἐρχεται τὸ βράδυ, ἐγὼ ση-

1) Ὁ ἀρχαιότερος λυρικός ποιητὴς Ἰάπων, ἐλθὼν τὸ 285, τῆς καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς, ἐκ τῆς Κορέας εἰς τὴν Ἰαπωνίαν.

2) Ἐξῆς καὶ ἐβασίλευσε περὶ τὰ τέλη τοῦ ἑβδόμου αἰῶνος. Ὁ υἱὸς αὐτῆς, Οὐο-τσουνο-Οζυ, ἐπῆρξεν ὡσαύτως ποιητῆς πρὶν ἢ ἀποθάνῃ, ἐν ἡλικίᾳ εικοσιεσσάρων ἐτῶν, συνέθεσε τὴν ἐξῆς ποιητικὴν συρροήν: «Παρατηρῶν ἀγρίας νήσους αἱ ὁποῖαι κρῶνάζουν ἐπὶ τῆς παλαιᾶς λίμνης τοῦ Ἰβαρέ, ἐγὼ θὰ ἐξαφανισθῶ μετὰ τῶν νεφῶν.»

*) Τέλος.

κάνω τὰ μάτια πρὸς τὸ λῶφος καὶ λυποῦμαι κα-
τάκαρδα. Ἐρημη, τὸ χάραγμα, ἡ χειρίδα τοῦ
πρόστυχου (πενθίμου) φερέματός μου δὲν εἰμπό-
ρεσε νὰ στεγνώσῃ μιὰ μὲνη στιγμή (γιατὶ τὰ
δάκρυά μου ἐξακολουθοῦν νὰ πέφτουν).

3. Γιάκα Μότσι. (1)

Ἡ εὐτυχία σου ἄς ᾔνε ἀστείρευτη καθὼς τὸ
χιόνι ποῦ πέφτει, αὐτὴ τὴν ἡμέρα τῆς γεννω-
μένης ἀνοιξέως, ποῦ ἀνοίγει τὸ χροῖον.

4. Χίνο-Μάρο. (2)

Ἡ διαμονὴ τοῦ Μικάδου.

Ὁ ἀνώτατος αὐθέντης, ποῦ εἶνε ἕνας ἀπὸ
τοὺς θεοὺς, ἔχει τὸ λημέρι του εἰς τὴν κορυφὴ
τοῦ βουνοῦ τῆς Βροντῆς, ἀνάμεσα εἰς τὰ νέφη
τοῦ οὐρανοῦ.

5. Ὁ αὐτοκρατορικὸς πρίγκηψ

Ὁχο-τόμο-νο δζι (3)

Ἡ τέχνη τοῦ κυβερνήτη.

Μὲ τὴ μάθησι καὶ τὴν ἀρετὴ λαμβάνομε τὰ
διδάγματα τοῦ οὐρανοῦ· αἱ ἀγαθαὶ συμβουλαὶ
ἐξαρτῶνται ἀπὸ ἕνα ὑπερυγόν εἰλικρινῆ· ἐγὼ
εὐρίσκωμαι συγχυσμένως διὰ τὴν ὀλίγη ἐπιτη-
δειότητα ποῦ ἔχω εἰς τὸ νὰ κυβερνήσω τὸ κρά-
τος· πῶς θὰ εἰμπορούσα νὰ κυριεύσω καὶ νὰ ἐξου-
σιάσω τὴν οἰκουμένην;

6. Ὁ Αὐτοκράτωρ Τεν-Δζι Τεν ο. (4)

Ὁ ἀγροτικὸς βίος.

Τὸ φθινόπωρο γίνεται ὁ θερισμός· ἡ σκεπὴ τῆς
καλύβης κάμνει νερὰ ἀπ' ὄλα τὰ μέρη, καὶ τὰ
ἐνδύματά μου ἐμαλάκωσαν ἀπὸ τὴ δροσιά.

7. Νάκα-Μάρο. (5)

Σκέψις τῆς μακροσημῆς παιδείας.

Εἰς τὸν οὐράνιον θόλον αὐτὴ τὴ στιγμή ποῦ
σηκῶνω τὸ βλέμμα, τὸ φεγγάρι δὲν σηκῶνεται
τάχα ἐπάνωθε ἀπὸ τὰ βουνὰ τοῦ Μινάζα, εἰς
τὴν χώραν τῆς Κασούγκα;

8. Ἡ αὐτοκράτειρα Μπουντόκ. (6)

Τὸ φεγγάρι.

Τὸ αὐξανόμενον φεγγάρι κινεῖται εἰς μιὰ λι-
μνη καταχινιάς· τὸ συγκεκριμένον κουπί κτυπᾷ τὴν

1) Ποιητὴς τοῦ τέλους ἐβδόμου αἰῶνος.
2) Ποιητὴς τοῦ τέλους ἐβδόμου αἰῶνος.
3) Ἐξῆσεν εἰς τὸν ἐβδόμον αἰῶνα.
4) Ἐβασίλευσεν ἀπὸ ἔτους 662 μέχρι τοῦ 672.
5) Ἐξῆσεν εἰς τὸν ὄγδοον αἰῶνα.
6) Ἐβασίλευσεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 851 — 858.

ὄχθη τῶν ροδίνων νεφῶν· ἐπάνω εἰς τὸν πύργον
τὸ φεγγάρι λάμπει εἰς τὸν ζάστερον οὐρανόν.

9. Ἰσέ (1)

Ἡ προσδοκία.

Ἐεῦρεῖς πόσο μακρὰ μιὰ νύκτα ἕως τὴν
αὐγὴν, ὅταν μονάχη, ὠϊμέ, ἀγρυπνῶ καὶ στε-
ναίω;

10. Κιντσουέ. (2)

Τὸ γῆρας.

Τὸ χιόνι ποῦ πέφτει δὲν εἶνε ἐκεῖνο τῶν ἀν-
θῶν ποῦ πέρνει ὁ ἄνεμος, ἀλλὰ τὸ χιόνι τῶν
ἐτῶν μου.

11. Χαρουνόμπου. (3)

Ὁ ἄνθρωπος.

Ὁ ἄνθρωπος εἶνε τὸ ἀληθινὸ φρούριο· ὁ ἀν-
θρωπος εἶνε ὁ προμαχῶνας, ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἡ
τάφρος· ὁ φίλος εἶνε ἡ ἀγαθοεργία· ὁ ἐχθρὸς, ἡ
βασκανία.

12. Ἰόρι-γιέ. (4)

Οἱ ἄλιες.

Νὰ εἰμπορούσα πάντοτε εἰδῶ νὰ θαυμάζω ταῖς
βαρκοῦλαις τῶν ψαράδων, ποῦ βίχτουν τὸ ἀγκί-
στρι, λάμνοντες σιμὰ εἰς τὴν ὄχθη!

1.

Δίχως ἀνάπασι τῆς θαλάσσης τὰ κύματα,
σπρωγμένα ἀπὸ τὴν τρικυμία, συντρίβονται ἐναν-
τίον σκεπέλου. Δίχως νὰ εἴρω ποτὲ ἀνάπασι,
σκληρὴ καρδιά, ἡ ἀγάπη μου συντριβεται ἐναν-
τίον τῆς ὑπερηφανείας σου.

ΣΙΓΚΕ ΓΙΟΥΚΙ

2.

Τὸν ἀπήνητσα εἰς τὸ δρόμο, ἀλλὰ δὲν εἰμ-
πόρεσα καλὰ νὰ τὸν κυττάξω· ἔξαφνα ἔξαφανί-
σθη. Ἔτσι μὲ τὸν ἴδιον τρόπο ἔξαφανίζεται
ἀνάμεσα εἰς τὰ σύγνεφα τὸ φεγγάρι.

ΜΟΥΡΑΣΑΚΙ ΣΙΚΙΜΠΟΥ

3.

Τὴν εἶδα, καθὼς ἀστραπὴ σχίζει τὸν ἀέρα καὶ
εὐθὺς χάνεται, ἀλλὰ τὴ στιγμήν ἐκεῖνη μιὰ
ἔξαφνη φλόγα αἰσθάνθηκα ν' ἀνάψῃ εἰς τὰ σω-
θικά μου. Ἐπρόσβαλε τὰ τρυφερά μου μέλη καὶ

1) Ποιήτρια τοῦ δεκάτου αἰῶνος.
2) Ποιητὴς τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος.
3) Ποιητὴς καὶ στρατιώτης τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος.
4) Ποιητὴς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ὁ De Rosny
συμπαράβαλλε τὴν ἐξῆς στροφὴν τοῦ γάλλου ποιητοῦ.

Leonard :

Je tressaille au bruit de la rame
Qui frappe l'écume des flots ;
J'entends retentir dans mon âme
Le chant joyeux des matelots.

τὰ ἀναψε μὲ μίαν. Ἐάν δὲν εἴρης ἐπὶ τὰ φάρ-
μακα, ἄχ, δὲν μοῦ μέλλει παρά ν' ἀπεθάνω!

ΝΑΡΙ ΧΙΡΑ.

4.

Εἰς τὴν ἀπελπισία μου ἤθελα νὰ σὲ λησμο-
νήσω, ἀλλὰ ὁ πλάνος ὁ ὕπνος ἀκόμη καὶ εἰς
τὴ μάταιη ἐλπίδα παρακινεῖ τὴν καρδιά.

ΟΚΙ ΚΑΣΕ

5.

Ὅταν σιμόση ἀπὸ τούτη τὴ γῆ ἡ ἀναχώ-
ρησί μου, ὦ, ἂν ἤμπορούσα μιὰ ἄλλη ἀκόμη
φορὰ νὰ σὲ κυττάξω, γιὰ νὰ σὲ ἐνθυμηθῶ καλ-
λίτερα εἰς τὸν ἄλλον κόσμον!

ΙΑΣΟΥΜΙ ΣΙΚΙΜΠΟΥ.

6.

Τὸ γνωρίζω, πῶς τὸ πρῶτὸ προσβαίνει ὁ ἥλιος
πῶς βασιλεύει τὸ βράδυ, τὸ ἔξερν ἄλλ' ἢ αὐγὴ
μὲ δυσαρρεστῆ· πρέπει νὰ χωρισθῶ ἀπὸ τὴν ἀ-
γάπη μου.

ΜΙΤΣΙ ΝΟΜΠΟΥ.

7.

Ἐκεῖνη ποῦ λατρεύω ἀπαρθενεῖ εἰς ἄλλον
ἔτσι, εἰς τὸν ἴδιον τρόπο ἐτιὰ ποῦ ἔχει ταῖς ρί-
ζαις τῆς μέσ' ἐστὸν κῆπο μου, γέρνει ὅταν τὴ
σπρώχνει ὁ ἀγέρας, καὶ μὲ τοὺς κλώνους τῆς
στολίζει τὸν γειτονικὸ κῆπο.

ΤΙΡΑΚΚΕ

8.

Τοῦ φερέματός μου ἡ χειρίδα ἦτον βρεγμένη
ἀπὸ δάκρυα. Καὶ ποῖός τὴν εἶδε; ἕνας ἀδιάφορος·
εἰς μὲνον ἐπιθυμούσα νὰ μὲ ἰδῆς νὰ κλαίω.

ΣΑΝΚΚΕ

9.

Ὅταν δὲν ἐπίστευα πῶς μ' ἀγαπᾷς, δὲν ἐφο-
βούμουν τὸ θάνατο· τώρα ποῦ μ' ἀγαπᾷς, κα-
θὼς σὲ ἀγαπῶ, ἐπιθυμῶ ν' ἔννε μακρὰ ἢ ζωὴ μου.

ΓΙΟΣΙ ΤΑΚΑ.

10.

Ἀπὸ λίγου διάστημα καιροῦ ἀπὸ ψὲς ἢ ἀπὸ
σήμερο, ἕνας φραγμὸς ὑψώθη ἀναμεσα μας· καὶ
ὅμως μοῦ φαίνεται πῶς ἐσχηματίσθη τώρα πρὶ
ἀπὸ ἕνα αἰῶνα.

11.

Ἡ ἀγωνία τοῦ ἐλαφιοῦ, ἐμπρὸς εἰς τὸ βέλος
ποῦ βλέπει νὰ τοῦ βίχνη σκληρὸς κυνηγός, εἶνε
μικρότερη ἀπὸ ἐκεῖνη ποῦ μοῦ προξενοῦν ἐκεῖνα
τὰ λαμπρά σου μάτια.

ΧΙΤΟ ΜΑΡΟ.

12.

Ἄν τὴ τωρινὴ κατάστασι τῆς καρδιάς μου

συγκρίνω μὲ τὴν πρώτην ποῦ ὑπέφερα νὰ σὲ συ-
ναντήσω, βλέπω πῶς τότε δὲν ἐγνώριζα τὸν πόνο.

ΑΤΣΟΥ ΤΑΑΑ

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἰαπωνικῶν ποιημάτων, κατὰ τὴν
μετάφρασιν τῶν ὁποίων προτίμησα, ἵνα φανῶ ὅσον τὸ
δυνατὸν πισιότερος καὶ μὴ ἀπομακρυνθῶ πολὺ τοῦ πρω-
τοτύπου, τὸν πεζὸν ἀντὶ τοῦ ἐμμέτρου λόγου, τὰ μὲν πα-
ρέλαβον ἐκ τοῦ Florilegio lirico τοῦ A. De Gu-
bernatis, ὅστις καὶ ὁσὸς παρέλαβε ταῦτα ἐκ τῆς Antho-
logie Japonaise τοῦ Léon de Rosny, τὰ δὲ ἐκ τοῦ
Libro dell'Amore τοῦ Marco Antonio Canini, ὅστις ἠρόσθη ταῦτα ἐκ μικρῆς τιμῆς Ἀρθολογίας, ὀνομα-
ζομένης Νιακοσ νίν Ισοσού. τοῦτέστιν ἐκ τῶν
ποιήσεων ἐκ τῶν ποιητῶν, κοινῶν βιβλίων θεω-
ρούμενον καὶ χρησιμῶν ἐν Ἰαπωνίᾳ ὡς ὑπόδειγμα καλ-
λιτυίας, ἐκτετυπωμένον διὰ λευκοῦ ἐπὶ μελανοῦ χαρτίου,
καὶ ἐκ τῶν Libellule, μικρῆς συλλογῆς, μετὰ περισ-
σῆς πολυτελείας ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς ἀξιολογῆς συγγρα-
φῆς τῆς ἐπονομαζομένης Ἰουδιθ Gautier. ἐξ-ἠθείσης
δὲ ἐκ τοῦ Κο Κίν Βα Σιού, συλλογῆς ἀρχαίων καὶ
νεωτέρων ἰαπωνικῶν ποιήσεων.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΙΩΚΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ χριστιανισμὸς τῆς ἐποχῆς μας ὑπενθυμίζει
τὸν ἰδοιπύρον, ὁ ὁποῖος, χάσας τὸν δρόμον,
παραινρεῖ, καθόσον προχωρεῖ ὅτι εἰσῆλθεν εἰς
ἄλλον δρόμον. Καὶ τότε πείθεται περὶ τῆς πλά-
νης του, τότε μαστιγώνει τὰ ἄλογά του μὲ τὴν
ἐλπίδα νὰ φθάσῃ κάπου. Ἀλλὰ ἐρχεται στιγμή
ἰατὰ τὴν ὁποῖαν βλέπει καθαρὰ ὅτι ὁ δρόμος
ποῦ ἠκολούθησεν ὀδηγεῖ εἰς βάραθρον, τὸ ὁποῖον
καὶ ἀρχίζει νὰ βλέπῃ ἀπὸ μακρὰν.

Αὐτὴ ἀκριδῶς εἶνε ἡ κατάστασις εἰς τὴν ὁποῖαν
εὐρίσκειται σήμερον ἡ χριστιανικὴ ἀνθρωπότης
τῆς ἐποχῆς μας. Εἶνε φανερόν, ὅτι ἐάν τῷ ὄντι
ἐξακολουθῶμεν νὰ ζῶμεν ὅπως σήμερον, ἔχον-
τες ὡς ὀδηγὸν τῶν ἰδιωτικῶν μας ἢ κοινωνικῶν
μας πράξεων μόνον τὴν ἐπιδιώξιν τῆς εὐημε-
ρίας τοῦ ἀτόμου μας ἢ τῆς πατριδος μας, καὶ
ζητοῦντες νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὴν εὐημερίαν αὐ-
τὴν διὰ τῆς βίας, θὰ πολλαπλασιάσωμεν ἀκατα-
παύτως τὰ μέσα τῆς ἀτομικῆς, κοινωνικῆς ἢ
διεθνοῦς βίας, καὶ κατ' ἀκολουθίαν θὰ κατα-
στρεφώμεθα καθημέραν περισσότερον, ἀφιερῶ-
νοντες τὸ μεγαλειότερον μέρος τῆς παραγωγῆς
μας εἰς ἐξοπλισμούς, φησικῶς δὲ καὶ ἠθικῶς θὰ
παρακμάζωμεν καὶ θὰ ἐξαλειφώμεθα βαθμυδόν,
ἐξολοθρευόντες διὰ τῶν πολέμων τοὺς ἀκμαί-
ότερους μεταξὺ ἡμῶν.

Αὐτὸ τὸ πεπρωμένον εἶνε τόσον βέβαιον, ἐάν
δὲν ἀλλάξωμεν τὸν τρόπον τοῦ ζῆν καὶ φέρεσθαι
ὅσον εἶνε ἡ μαθηματικὴ ἀλήθεια, ὅτι δύο μὴ
παράλληλοι γραμμαὶ ὀφείλουν νὰ συναντηθῶσι.

*

Ὁ πόλεμος εἶνε ὕβρις κατὰ τῆς ἀνθρωπότη-
τος, ὕβρις κατὰ τοῦ νόμου τῆς Δημιουργίας. Ὁ
ἄνθρωπος ὁ καταστρεφόμενος κατὰ ὅσον δὲν δύνα-
ται νὰ δημιουργήσῃ, εἶνε ὡς νὰ ἀντιποῖται δι-
καίωματα Δημιουργοῦ.

ΤΟΛΣΤΟΝ

Εφοδος Ιαπώνων κατά του Πόρτ - Άρθουρ

* ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΟΥ *

Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ
ΕΝ ΕΥΡΩΠΗ:

1. ΠΟΛΙΣ ΣΠΟΥΔΩΝ

τόσον τὸ ἐνδιαφέρον ὁ περὶ αὐτῆς ὀμιλοῦμενος πλοῦτος τῶν ἔργων καὶ ἡ πλήρης ἐφαρμογὴ καὶ ἀνάδει-

ΤΟΜΑΖΟΜΗΝ διὰ τὸ εἰς Εὐρώπην ταξιδεῖον. Ποῖαν πόλιν νὰ ἐκλέξω ὡς ἀπαρχήν, τὸ Μόναχον, τοὺς Παρισίους ἢ τὴν Φλωρεντίαν; Εὐρέθην πρὸ διλήμματος. Ἀνίγνωσα κάποτε περὶ Βασιλικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Λονδίνου καὶ μοι εἶχε κινήσει

ξίς ἐν αὐτῇ τῆς πραγματικῆς λεγομένης Σχολῆς, ὥστε μόλις ἀναμνησθεὶς τούτων, ἐν ἀκαρεῖ ἀπεφάσισα. Καὶ ἐξέλεξα τὸ Λονδῖνον.

Ἄ! διὰ τὴν ἐκλογὴν αὐτὴν ἤκουσα τὰ περισσώτερα σχόλια. Μηχανικός θὰ σπουδάσῃς ἢ ναυπηγός; με ἤρρωτων περιέργως, ἐν ᾧ δὲν διελάνθανε καὶ δόσεις τῆς εἰρωνείας.

Καὶ ὅμως ἐν Λονδῶν ὅπως δύναται τις νὰ καταρτισθῇ τέλειος μηχανικός, καταρτίζεται καὶ τέλειος μηχανικός, καταρτίζεται καὶ τέλειος ζωγράφος ὅσον ἢ ναυπηγική, τόσον καὶ ἡ καλλιτεχνία ἔχει φθάσει ἐκεῖ εἰς σημεῖον περιθλεπτον.

2. TATE GALLERY.

Ἡ Νέα Πινακοθήκη, εἶνε ἔξοχον παρὰ τὸν Τάμεσιν κτίριον Ἑλληνικωτάτου ρυθμοῦ. Ἐφαντάσθη πρὸς στιγμὴν ὅτι εὐρίσκονται ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἀθηνῶν.

Μόλις εἰσῆλθον ἔστιν ἀποτόμως καὶ ἀπεκαλύφθη. Τί πρῶτον νὰ θαυμάσῃ τις καὶ τί ὕστερον: Ἐκαστον ἔργον εἶχε καὶ ἰδιαίτερόν τι ἑλκυστικὸν καὶ ἀπορροφᾷ τὸν θαυμασμὸν ἐγωϊστικῶς καὶ ζηλοτύπως Ἐὰν ἦτο

δυνατὸν νὰ ἔχη τις κυκλώπειά διμυα, ἵνα δύναται νὰ περιλαβῆν ὅλα ὁμοῦ καὶ ὅλα ὁμοῦ νὰ τὰ ἐξετάσῃ! Οὐχ ἦτοιν ἐκαὶ ἐποτίσθη τὴν πρῶτην ἀπογοήτευτιν. Εἶχον καὶ ἐγὼ τὴν κενοδοξίαν ὅτι ἤμην κατὰ εἰς τοὺς κύκλους τῆς Τέχνης. Καὶ ὅμως, εἰεῖ εἶδον τὴν ἀλήθειαν, τὸ φῶς.

Τὸ «λουτρὸν τῆς ψυχῆς» τοῦ ἀποθανόντος ἡμιθέου τῆς Τέχνης καὶ τῶν Γραμμάτων τοῦ Λόρδου Λίττωνος (Lord Leighton) εὐρηται ἀνηρητημένον δεξιᾷ τῷ εἰσερχομένῳ εἰς τὴν πρῶτην αἴθουσαν. Εἶναι θέμα οὐτινος τὴν σύλληψιν ὡς καὶ τὴν ἐκτέλεσιν μόνον ἴσως τὸ πνεῦμα τοῦ Λίττωνος ἠδύνατο νὰ ἀποδώσῃ. Εἶναι ἐκ τῶν ἔργων ἐκείνων ἅτινα ἔθεντο τὴν βᾶσιν τῆς Ἀγγλικῆς τέχνης. Ἡ Τέχνη τῶν εἰναι καὶ αὐτὴ θετικὴ, ὡς οἱ Ἄγγλοι. Βᾶσις αὐτῆς εἶναι τὸ σχέδιον καὶ ἡ ἐπεξεργασία. Δὲν ὁμοιάζει τὴν Γερμανικὴν τέχνην ἣτις ἐξιδανικεύει τὰ πράγματα καὶ φθάει μέχρι βαθμοῦ ἀφυσικότητος, οὕτε τὴν Γαλλικὴν ἣτις ἐξωραίζει μέχρι τοιοῦτου σημείου ὥστε νὰ ἐπιφέρῃ καὶ φθόνον ἀγγέλω, ἔτι. Περιλαμβάνει τὴν γλυκύτητα τῆς Ἰταλικῆς τέχνης, τὸ Ἑλληνικὸν σχέδιον καὶ θετικὴν ἐκτέλεσιν, σοβαράν, ὡς ὁ Ἀγγλικὸς χαρακτήρ.

Τὸ θέμα τῆς «Ψυχῆς» τοῦ Λίττωνος εἶναι εἰλημμένον ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας. Παριστᾷ ἐν φυσικῇ γυναικί τινι αἰθερίαν ἐτοιμαζομένην ὅπως εἰσηγήσῃ εἰς τὰ πρὸ αὐτῆς ἀπλούμενα κρυσταλλώδη νάματα τοῦ λουτροῦ, ἐν ᾧ ἄνωθι τῆς κεφαλῆς τῆς περυσίζουσιν ἐν συμπλέγματι θαυμασίῳ δύο περιστρεφά, σύμβολα τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ Ἀλληγορία αὐτῆ τοῦ Λίττωνος παρουσιάζει τὰς πρῶτας τοῦ ἔρωτος νύξεις.

Ἀντικρὺ τούτου εὐρηται ἀνηρητημένον τὸ ἔργον τοῦ Σέιμουρ Λουκά (John Seymour Lucas) θαυμαστὸν διὰ τὴν δύναμιν τῆς ἐκτελέσεως καὶ τὴν ζωὴν του: «Οἱ συνωμόται» ἐπὶ θέματος μεσαιωνικῆς ἐποχῆς. Παραπλεύρως αὐτοῦ εὐρηται ἡ «Σιωπηρὰ Ἐξομολόγησις» τοῦ Ἄλμα Ταδέμ. Ὁ καλλιτέχνης οὗτος φημιζεται καθ' ὅλον τὸ κόσμον ὡς δυνάμενος ν' ἀπεικονίσῃ διὰ τοῦ χρωστικῆς του τὸ μάρμαρον. Πλήν τούτου, ἅτινα τυγχάνουσι τὰ κυριώτερα, ὑπάρχουσι τοπεῖα διάφορα ἐπεξεργασίας δυνάμεως, ἔτεραι ἀπεικονίσεις καὶ συνθέσεις θαυμάσαι διαφόρων διαπρεπῶν τῆς Ἀγγλίας ζωγράφων.

Εἰς τὴν ἑτέραν αἴθουσαν τῆς Νέας Πινακοθήκης εὐρηται τὸ ἔργον τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ καὶ δημοφιλούς παρ' Ἀγγλοῖς ζωγράφου Μπράμπλεϋ (Bramley): Ἡ «Ἄπελπις Ἀύγη» ἣτις ἐμφανισθεῖσα τὸ πρῶτον πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐν τῇ Βασιλικῇ ἐκθέσει τοῦ Λονδίνου,

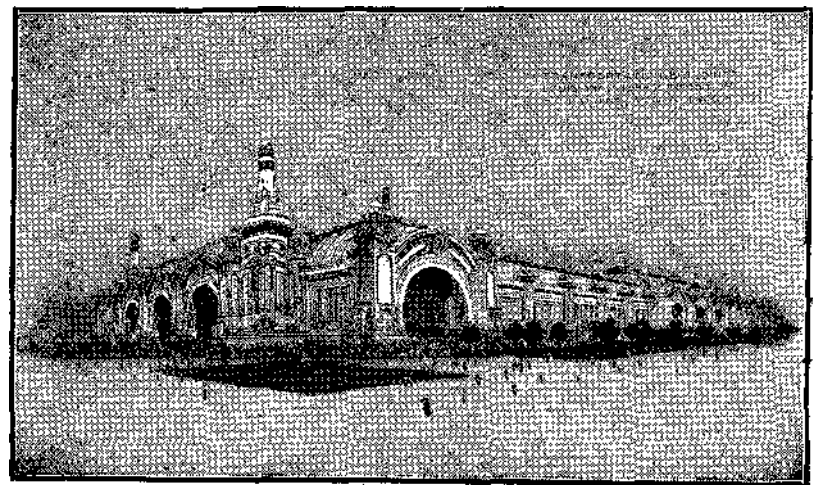
ἐλογίσθη ὡς γεγονός διὰ τὰ χρονικά τῆς Τέχνης καὶ ἡ ἐπιτυχία τῆς ἐκθέσεως κατὰ τὴν φράσιν τῆς Ἑλληνικοῦ Ἐπιτροπῆς ἦτο ἐξησφαλισμένη καὶ ἐὰν μόνον τὸ ἔργον τοῦ Μπράμπλεϋ εὐρητο ἐν αὐτῇ. Τὴν εἰκόνα ταύτην ἠγόρασε τὸ Δημόσιον τὴν ἐπιούσαν τῆς ἐκθέσεως ἀντὶ τοῦ στρογγύλου ποσοῦ τῶν διαχλιῶν στεριλινῶν! καὶ κατέθηκεν ἐν τῇ πινακοθήκῃ. Τὸ θέμα, ἡ ἐκτέλεσις, ἡ ζωηρότης τῆς ἀπεικονίσεως καὶ ἐν γένει ὁ χρωματισμὸς τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἀπτελοῦσι κατὰ τοὺς εἰδήμονας νεὰ τῆς Τέχνης βήματα καὶ καινοτομίας δυνάμενας νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς βᾶσις διὰ νέαν Σχολήν, ἣτις θέλει προσδώσῃ εἰς τὴν Τέχνην παγκόσμιον χαρακτήρα.

Ἴδου τὸ θέμα τῆς ἐν λόγῳ εἰκόνης:

Πτωχὸς καὶ πενιχρὸς οἰκίτιος φέροι παρὰ τὴν μίαν γωνίαν τοῦ ἐστρωμένου τὴν τράπεζαν καὶ ἐπ' αὐτῆς κηροπήγιον ὅπερ διαχέει ἀμυδρὰν τινα λάμπριν ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἱκανὴν μόνον ἵνα ἴδῃ τις τὸ ἄνωθι κρεμνόμενον ὠρολόγιον ὅπερ δεικνύει τὴν 4ην πρωίην ὥραν. Εἰς τὴν ἑτέραν γωνίαν εὐρηται παρά' ὄρον τι ἐφ' οὗ ὑπάχει τρεμοσβύον κηρίον καὶ ἐξ οὗ διακρίνεται θάλασσα ἐν ἀναβρασμῷ τρικυμίας μεγάλῃ. Πρᾶξ μῆτηρ εὐρηται καθήμενη καὶ παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς, γονυπετῆς μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρὸς, ἀπεγνωσμένη κόρη θρηνεῖ, ἐν ᾧ ἡ γρατὰ ἔχουσα ὑψωμένον τὸν βραχίονα καὶ δεικνύουσα αὐτῇ τὴν ἄνωθι ἀνηρητημένην εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, φαίνεται ἐκ τῆς ὄλης ἐκφράσεως τῆς μορφῆς τῆς λέγουσα πρὸς τὴν ἀπέλπιτα κόρην «ἔχε πίστιν, ἔλπιζε, μὴ φοβῆ!»

Τοσοῦτον ὁ καλλιτέχνης ἀπέδωκε τὰ πράγματα διὰ τοῦ ἐμφυχωτικοῦ χρωστικῆς του, ὥστε ἐκ πρώτης ὀψεως ἀντιλαμβάνεται τις τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸ κρυπτόμενον νόημα. Ὅ,τι δὲ λέγει τὸ στόμα ἐκφράζει ἡ μοσφὴ, ὅ,τι σιωπᾷ ἡ εἰκὼν, τὸ λέγει τὸ σύνολον αὐτῆς, ἡ ἀποτυπωθεῖσα ζωὴ τῆς.

Ἡ κόρη ἦτο μεμνηστυμένη μετὰ νεαροῦ ἀλιέως ὅστις ἀπῆρχετο διὰ τὰ ἔργα τοῦ ἐπαγγέλματός του καθ' ἐκάστην καὶ ἐπέστρεφε κατὰ τὰς πρῶτας πρωϊνάς ὡρας καὶ συνέτρωςε μετὰ τῆς μηστῆς καὶ τῆς μητρὸς τῆς. Δι' ὅ καὶ ὁ καλλιτέχνης ἀπεικονίζει τὴν ἐτοιμὴν λιτὴν τράπεζαν τοῦ δείπνου, τὴν ἀναμεινύσαν ἐκίστοτε τοὺς εὐτυχεῖς ἐραστῆς. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ συνήθης ὥρα πηρήθη καὶ ὁ μνηστῆρ δὲν ἐφάνη. Ἡ ἐπιπρὸς οὖσα τρικυμία ἐνέβαλεν εἰς δικαίου φόβου τὴν φιλόποτον καρδίαν τῆς ἀγαπώτης κόρης, ἣτις πρὸ τοῦ ἔτι ἀπελπισθῆ τέλειον, μυριάκις ἴσως θὰ ἐπεσκέφθη τὸ παράθυρον ἵνα ἐπισκοπήσῃ ἐκεῖθεν τὴν

Ἐκθεσις Ἀγ. Λουδοβίκου

Τὸ Μέγαρον τῆς Ναυπηγικῆς

μαινομένην θάλασσαν και ἰδὴ τέλος τὸ πλοῖάριον τοῦ μνηστῆρός της. Ἴνα σημάνην τοῦτο ὁ καλλιτέχνης ἔθηκε τὸ ἕτερον κηλὸν ἐπὶ τοῦ παραθύρου, τοῦ ὁποῖου τὸ τρεμοσθῆνον φῶς ὑποδηλοῖ τὴν βαθμυδὸν ἐκπνεύσαν ἐλπίδα τῆς δυστυχούς κόρης, ἕως οὗτος τέλος ἀφίνει νὰ ὑπονοηθῆ ὅτι ἐξέλιπεν ὀλοτελῶς και διὰ τοῦτο τὴν ἀπεικονίζει ἐν ἀπογνώσει ἐρριμένην πρὸ τῶν γονάτων τῆς γηραιῆς μητρός της, ἐν ᾧ ἐκείνη ὑφούσα πρὸς τὸν Χριστὸν τὴν χεῖρα, τῆ λέγει: «Ἐχε πίστιν, ἔλιπε!»

Ἐν αὐτῷ καινοτομεῖ ὁ καλλιτέχνης οὐ μόνον ἐν τῷ διαχειρισμῷ τῆς Τέχνης ἀλλὰ και ἐν τῇ συλλήψει τῆς ἰδέας εἶναι ὁ πρῶτος Ἄγγλος ὁστις συνέλαβε και ἐξετέλεσεν ἔργον τόσον συγγινητικῆς ὑποθέσεως. Εἶναι ἔργον ἀναφερόμενον μετὰ δικαίας ὑπερφανείας ὑφ' ὄμων τῶν Ἀγγλων ὅταν ἐρωτηθῶσι περὶ τῶν ἔργων τῶν καλλιτεχνῶν των.

3. ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Ἐπόθησα νὰ ἐπισκεφθῶ τοὺς δύο αὐτοὺς μεγάλους καλλιτέχνας, τὸν Μπράμπλεϋ και τὸν Σεϋμούρ Λουκᾶν, ἵνα λάβω τὴν γνώμην των περὶ τοῦ τρόπου τῶν σπουδῶν μου. Ἐσυλλογίζεμην πόσον δύσκολον θὰ ἦτο νὰ πλησιάσῃ τις τοὺς πριτάνεις αὐτοὺς τῆς Ἀγγλικῆς τέχνης. Ποία ὅμως ἡ ἐκπληξίς μου ὅταν, αὐθημερὸν ἀπήντησαν εἰς τὰς ἐπιστολάς μου, ὀρίζοντες ἡμέεαν συνεντεύξεως εὐθὺς τὴν ἐπομένην.

Ὁ Σεϋμούρ Λουκᾶς με ὑπεδέχθη γλυκύτατα. Με εἰσήγαγεν εἰς μεγαλοπρεπῆ αἴθουσαν ὁμοιόζυσαν μᾶλλον πρὸς Μουσεῖον ἢ πρὸς ἐργαστήριον.

Εἰκόνας, τελειομέναι και ἡμιτελεῖς, ἀγάλματα, διάφορα εἶδη ἀρχαίας Ἑλλ. τέχνης, τοποθετημένα ἀρμονικώτατα και μετ' ἐπιμελείας.

Μοῦ ὠμίλησε περὶ τοῦ οὐρανοῦ τῆς Ἀττικῆς, με ἠρώτησε περὶ τῆς Καλλ. σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν, εἰς ἐρωτήσιν μου δὲ περὶ τῆς ἐν Λονδίῳ σχολῆς, μοὶ ἀπάντησε:

— Ἡ μεγαλειτέρα Σχολὴ και οἱ καλλίτεροι καθηγηταὶ τῆς Τέχνης εἶσαι τὰ ἔργα τῶν προγόνων σας ἅτινα ἔχομεν ἐν τῷ Μουσεῖῳ. Ἦθελον λογισθεῖ πολὺ εὐτυχῆς ἐὰν δυνθῶ νὰ χαράξω ποτὲ μίαν γραμμὴν κνήμης τοῦ τελευταίου ἔστω ἀγάλματος τοῦ Μουσεῖου. Ἡ ἀρχαία τέχνη δι' ἡμῖς εἶναι ἀπροσπέλαστος ἀκόμη, διότι αὐτὴ περικλείει τὸν θησαυρὸν και τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀληθοῦς τέχνης. Τώρα, ὅσο ἀφορᾷ τὰς Σχολάς, ἡ ἡμετέρα Ἀκαδημία εἶναι κάλλιστα κατηρητισμένη, οὐχ ἦττον ὅμως τὰς Σχολὰς τὰς δημιουργοῦσιν οἱ μαθηταὶ. Ὅταν οἱ μαθηταὶ εἶναι δυνατοί, αἱ Σχολαὶ ἀκμάζουν, ὅταν δὲ οὗτοι δὲν ἀναδεικνύονται αἱ Σχολαὶ πίπτουν.

Ὁ γηραιὸς τῆς τέχνης μύστης ὕστερον ἤρξατο δεκνύων μοὶ τὰ διάφορα ἔργα του. Ἰδ' αὖ δὲ ἐπὶ ἐνὸς πίνακος μεγάλου ὁστις παρίστα τὴν Μαρῖαν Στουάουτ, εἰς τὴν προσέρχονται και ὀκρίζονται ὄλοι αἱ ἀρχαὶ τοῦ κράτους και ὄν ἐργάζεται κατὰ παραγγελίαν τοῦ Λόρδου Δημάρχου, μοὶ ἐπεξήγησε τὸν ἰδιαίτερον του τρόπον εἰς τὴν ἐργασίαν, ὁστις κατ' αὐτὸν ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς Τέχνης. Ἴνα δὲ ἐναγέστερον ἔτι ἀντιληφθῶ μοὶ ἔδ' ἔξε τὸ πρῶτότυπον τοῦ πίνακος μικρὸν ἐκ μολύβδου σκαρίφημα εἰπὼν:

— Ὡς βλέπετε τὸ πᾶν ἐν παντὶ ἔργῳ εἶναι τὸ σχέδιον. Τὰ λοιπὰ εἶναι δευτερευούσης σημασίας. Γραμμὴ και Γραμμὴ. Ἐργον ἄνευ σχεδίου, ὀσηνδῆποτε και ἂν ὑποθεθῆ ὅτι ἔχει δύναμιν ἐκτελέσεως, εἶναι μηδέν. Τὸ μόνον εἰς ὃ ὁ ζωγράφος ὀφείλει νὰ ἐριστᾷ τὴν προσοχὴν του εἶναι τὸ φυσικὸν τῆς γραμμῆς, ὅπερ φέρει εἴτα τὸ μιλᾶκὸν τῆς ἀποτυπώσεως διὰ τοῦ χρωστήρος.

Εὐχαριστήσας τὸν εὐγενῆ ἄνδρα, τὸν ἐχαιρέτησα εὐχόμενός μοι καλὴν πρόσδον και ἀπλήθων πλήρης ἐγνωμοσύνης διὰ τε τὸν λεπτόν και εὐγενῆ τρόπον του, πρὸ παντὸς ὁμως διότι ἀπλήραυσα και ὀφελήθην ἐκ τῶν διαφόρων ἐξηγήσεων τῶν ἔργων του, ἅτινα μοὶ ἀνέλυσε μετὰ μεταδοτικότητος ἀπὸ τῆς πρώτης γραμμῆς μέχρι τῆς ἐντελοῦς ἐκτελέσεως.

Τὸ ἀπόγευμα ἐπεσκέφθη τὸν κ. Μπράμπλεϋ. Τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἐξόχου καλλιτέχνου περιέχει μυθώδη κόσμον και πλοῦτον. Με ἐδέχθη ἐνῷ εἰργάζετο. Ὁ κ. Μπράμπλεϋ εἶναι ἕως 45 ἐτῶν, λιαν εὐπροσῆγορος. Ὁ κ. Μπράμπλεϋ μοὶ εἶπε ὅτι ἡ εἴσοδος ἐν τῇ ἀκαδημίᾳ τοῦ Λονδίνου εἶναι τόσον δύσκολος, ὅσον τέλειος εἶναι ὁ καταρτισμὸς τῶν εἰσερχομένων ἐν αὐτῇ. Ἀλλὰ με συνέβουλεύεσεν ὅταν ἀπέλθω τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Λονδίνου, νὰ μεταβῶ εἰς τὸ Μόναχον και τοὺς Παρισίους και νὰ κάμω μερικὰς μελέτας ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἐκτελέσεως τῶν ἐκείσε σχολῶν πρὸς τελειοῦσαν μόρφωσιν. Τοῦτο ἔκαμε και ὁ ἴδιος μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν του ἐκ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Λονδίνου και ὀφελήθη μεγάλως. Μοὶ ἔδειξε τὰ ἔργα του, περὶ δὲ τῶν φερόντων καθαρώς Ἀγγλικὸν χαρακτῆρα εἶπεν:

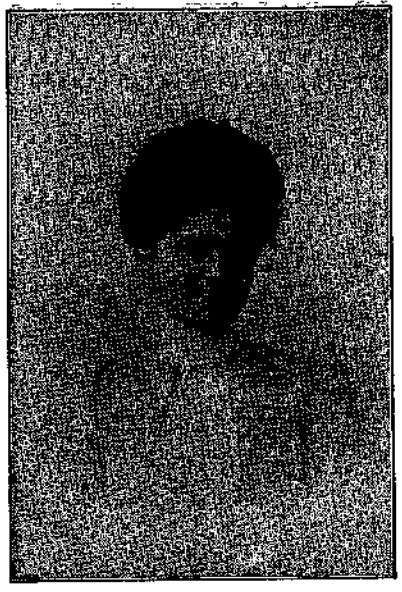
— Βλέπετε, ἡμεῖς οἱ Ἀγγλοὶ εἴμεθα αὐστηροὶ εἰς τὴν Τέχνην. Καταγινόμεθα νὰ ἔλθωμεν εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς τέχνης τῶν προγόνων σας. Ὅταν κατορθώσωμεν τοῦτο, τότε θὰ θριαμβεύσῃ ἡ Ἀγγλικὴ τέχνη, ἀλλ' εἶναι τόσον δύσκολον, τόσον!.. Ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ κατέλθω εἰς τὴν Ἑλλάδα, νὰ μελετήσω ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸν Παρθενῶνα, τὸ τέλειον αὐτὸ προῖον τῆς Τέχνης και τὰ ὀραία ἔργα τοῦ Ἑλλ. Μουσεῖου, πλην δυστυχῶς δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐξοικονομήσω καιρὸν μέχρι τοῦδε. Θεοῦ θέλοντος ὅμως μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν τῆς συζύγου μου θὰ κατέλθω, ἵνα ἐκπληρώσω οὕτω τὸ μόνον ὄνειρον, τὸ ὀπίσιν ἔχω και ὡς ἄνθρωπος και ὡς καλλιτέχνης.

Εὐχαριστήσας τὸν εὐγενῆ τῆς Τέχνης διδάσκαλον ἤτοι:μαζόμεν ν' ἀπέλθω, ὀπότε με παρεκάλεσεν ἵνα πηγαίνω τακτικῶς και τὸν βλέπω και με βοηθεῖ εἰς ὃ,τι ἔχω ἀνάγκην.

— Θὰ με εὐχαριστῆ νὰ σὰς βλέπω τακτικῶς. Ἀγαπῶ πολὺ τὴν πατρίδα σας και θέλω νὰ φαίνωμαι χρήσιμος εἰς τοὺς Ἑλληνας.

4. ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

Ἀπέραντος χώρος, περιέχων σειρὰν καλλιτεχνημάτων ὄλων τῶν φυλῶν και ἔθνων. Σινικὰ ἀγγεῖα, ἰαπωνικὰ ἐκ λίθου κομφοτεχνήματα, ἀγάλματα ζύλινα τῆς Αἰγύπτου, πλοῦτος ἀρχαίων κεμηλίων, προσδιδουσι διεθνή ἀποψιν εἰς τὸ Μουσεῖον τῶν Βρεττανῶν. Ἐνῷ ἐξήταζον μετὰ προσοχῆς τὰ διάφορα περιέρχων, αἰφνης προσέβαλε τοὺς ὀφθαλμούς μου αἰθουσὰ τις φέρουσα τὴν ἐπιγραφὴν «Αἰθουσα Ἑλληνῶν». Ἐδίστασα ὡς ἐκ τῆς ἀγανακτήσεως ἠτις με κατέλαβεν, οὐχ ἦττον εἰσῆλθον ἵνα ἴδω τὰ ἔργα τῶν χειρῶν τοῦ Φειδίου ἅτινα βέβηλος χεὶρ ἐτόλμησε ν' ἀποκαθλώσῃ. Τὰ ἡμίγλυφα ἐκείνα τοῦ αἰτώματος τοῦ Παρθενῶνος παρουσίαζον στενόχωρον ὄψιν ὑπὸ τὴν βαρεῖαν πίεσιν τῆς ὀμιγλώδους ἀτμοσφαιρας. Εἰθισμένα ἵνα ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Ἰκτίνου θεῶνται τὸν ὀραῖον τῆς Ἀττικῆς ὀρίζοντα και τὴν Φαληρικὴν θάλασσαν, ὀμοίωζον πρὸς δεσμάτας περιλύπους παρ' ὧν ἀφῆρθη τὸ πᾶν και ἡ ζωὴ αὐτῆ. Πλησίον τῶν ἡμιγλῶφων τούτων μελάγχολος και ρεμβάδης εὐρίσκατο, ὀσει ἀναμμένουσα παρηγορίαν, ἡ ἐκτῆ ἀδελφῆ τῶν ἱερειῶν τοῦ Ἐρεχθεῖου. Διὰ τοὺς Ἀγγλοὺς ἴσως ὁ Ἑλληνὶς εἶναι μέγας εὐεργέτης τοῦ ἔθνους των, ἀλλὰ δι' ἐμὲ τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ὕψιρχε μισητότερον ὄν.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΙ
ANNA ΔΑΝΑΣΣΗ

Ἡ Χάρες ἔχουν τ' ὄνομα, ἀλλὰ τὴ χάρι ἔχεις ἐσὺ
Γιατὶ σὺν ἔφηνε ἀπ' τὴ γῆ ἡ Χάρι ἡ νιοπολιῆ
Ἐπέρασε ἀπ' τὸν τόπο σου, ἀπ' τὴν Ἀνατολὴ
Και σοῦ ἄφισε τὴ χάρι της. γι' αὐτὸ τὴν ἔχεις περισσή.

ΑΓΙΣ ΘΕΟΣ

Τὰ ἔργα ταῦτα τοῦ Παρθενῶνος ἀπετέλουν τὴν ἰδιαίτεραν ἀκαδημίαν τοῦ Λόρδου Λίτωνος, ὁστις καυχόμενος ἔλεγεν ὅτι ὁ πρῶτος διδάσκαλός του ἐν τῇ τέχνῃ ἦτο ὁ Φειδίας.

5. Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Ἡ εἴσοδος εἰς τὴν Βασιλικὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Λονδίνου τελεῖται ὑφ' ὄλων τοὺς τύπους τῆς αὐστηρότητος. Ἀπαιτεῖται δηλ. κατὰ τὸν κανονισμόν ἐν ἔργον γυμνοῦ ἐκ τοῦ φυσικοῦ (σκιαγραφία), μία κεφαλὴ δι' εἰλαοχρώματος, και μία σύνθεσις (σκιαγραφία). Τὰ ἔργα ταῦτα πέμπονται εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, ἐν ᾗ ἐπιτροπὴ ἡ τριῶν καθηγητῶν ἀποφνίνεται περὶ τῆς ἀποδοχῆς ἢ μὴ τοῦ ἐκτελέσαντος. Ὅταν τις ἐπιτύχῃ εἰς τὸν οὕτω διεξαγόμενον διαγωνισμόν, σπουδάζει δωρεᾶν μέχρι τέλους.

Ἡ Βασιλικὴ Ἀκαδημία εἶναι ἡ μόνη καλλιτεχνικὴ Ἀκαδημία καθ' ὄλην τὴν Εὐρώπην, ἠς οἱ τρόφιμοι οὐδὲν καταβάλλουσι τέλος. Ἐκτὸς τῆς Ἀκαδημίας ἠτις ὀμολογουμένως εἶναι τελείω. κατηρητισμένη και θεωρεῖται μία τῶν ὀλίγων καθ' ὄλην τὴν Εὐρώπην Σχολῶν, ὕπαρχει και πληθῶρα ἐτέρων καλλιτεχνικῶν ἐπίσης σχολῶν, ὧν κατὰ τὴν ἡμετέραν κρίσιν μυριάκις ἀνώτερον τυγχάνει τὸ ἡμέτερον ἐν Ἀθῆναις Πολυτεχνεῖον, ὅπερ ὁ Δύτρας εἶχεν ἀναγάγῃ εἰς περιωπὴν περιβλεπτον.

Ἐκείνα τῶν ὀποιῶν στερούμεθα ἡμεῖς πρὸς καλλιτεχνικὴν μόρφωσιν, οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ σπουδάζοντες ἔχουσι θαυφιλέστατα. Ὑπάρχει ἐκτὸς τῆς Νέας Πινακοθήκης και ἡ Παλαιὰ Πινακοθήκη (National Gallery) ἐν ᾗ εὐρηται ἀποτεταμιευμένον μ γα μέρος τοῦ θησαυροῦ τῶν ἀναγεννητῶν τῆς Τέχνης Ραφαήλ, Μιχαήλ Ἀγγέλου, Ροῦβενς κτλ. Πλην δὲ και ταύτης εἶναι και τὰ ἐργαστήρια τῶν ἀποθανόντων μεγάλων καλλιτεχνῶν, ἅτινα κατ' ἔθιμον ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις ἀγοράζει παρὰ τῶν οἰκογενειῶν τῶν ἀποθανόντων, ὀπως εἶναι και εὐρίσκονται, και εἰτὰ ἀφίνει αὐτὰ ἐλεύθερα εἰς τὸν Καλλιτεχνικὸν Κόσμον, πρὸς σπουδὴν και μελέτην.

Τὸ περιφημότερον τούτων εἶναι τὸ τοῦ Λόρδου Λίτωνος, ὅπερ δὲν εἶνε πλέον ἐργαστήριον, ἀλλὰ Ναὸς

τῆς Τέχνης Ἐν αὐτῷ ὕπαρχουσι πλην τῶν ἔργων τοῦ περιφήμου ζωγράφου και πελεκητῆ ἐν τῷ μέσῳ μαρμαρίνη λάρναξ δεχομένη τὸ ὕδωρ ἄνωθεν ἐκ τεχνητῶν σταλακτικῶν και ἠτις ἐχρησιμοποιήθη, ὡς λέγεται, πρὸς ἀπεικόνισιν τοῦ «Λουτροῦ τῆς ψυχῆς» τοῦ ἐξοχωτέρου ἔργου τοῦ ἀποθανόντος μεγάλου τέκνου τῆς Ἀγγλίας.

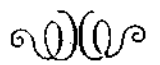
6. Εἰς Ἑλλην Φωτογράφος

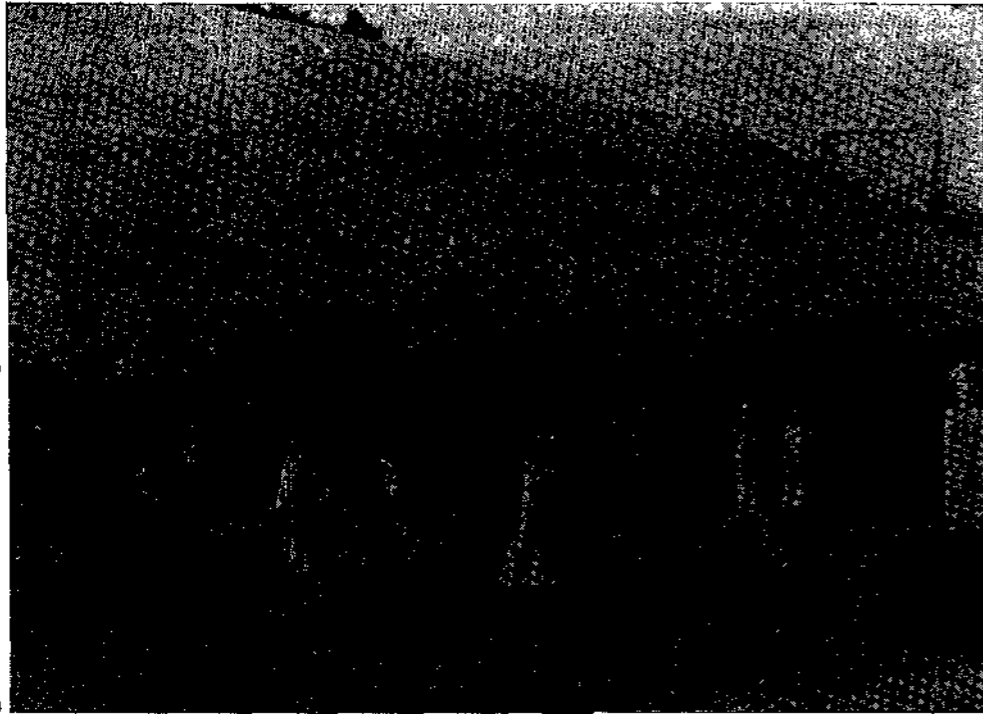
Τὸ μόνον ὅπερ με ἐξέπληξεν ἐν Ἀγγλίᾳ και μοὶ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν εἶναι ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ ὕπαρχει τοιαύτη λατρεία πρὸς τὰς ὀραίας Τέχνας, ὀστε σχεδὸν ὄλοι και δὴ τὸ ὀραῖον φύλον γνωρίζουν και μίαν ἐξ αὐτῶν και εἶναι τόσον ἐνήμεροι τῆς Τέχνης ὀστε ὀμιλοῦσι περὶ αὐτῆς μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας μετ' ὀσης περὶ μηχανικῆς και ναυπηγίας. Δὲν ἐνδίαφεται δὲ μόνον ὁ εὐγενὴς λαὸς τῆς γηραιῆς Ἀλβιῶνος περὶ Τέχνης ἀλλὰ και ὀποστηρίζει αὐτὴν. Ὑποστηρίζει αὐτὴν ἐν οἰωδῆποτε προσώπῳ, ἀδιαφορῶν ἂν εἶναι Ἀγγλος ὁ τεχνίτης ἢ ξένος. Τρανστάτην τούτου ἀπόδειξιν εἶδον αὐτὸς ὁ ἴδιος ἅμα ἀφιχθεὶς ἐν Λονδίῳ. Ἐγνώρισα τὸν κ. Μπούκων φωτογράφον ἐν Λονδίῳ Ἑλληνα, νεώτατον, κατέχοντα σχεδὸν τὸ μονοπώλιον τῆς φωτογραφίας διὰ δύο λαμπρῶν και τελειοτάτων καταστημάτων, ἐν Λονδίῳ και ἐν Ἰλφορτ. Ἐκτιμάται παρὰ τοῦ λαοῦ τοῦ Λονδίνου και ὀποστηρίζεται περισσότερο τῶν Ἀγγλων συναδέλφων του, διότι ὀπερτερεῖ αὐτοὺς κατὰ τὴν ἀξίαν και μόνον.

Αἱ βιτρίναι τοῦ ἐν Ἰλφορτ φωτογραφείου ἔνθα εὐρίσκαται ἡ δι' ἠλεκτρισμοῦ τελειοτάτη μηχανὴ του τελευταίου συστήματος, εἶναι κεκοσμημένα διὰ τῶν φωτογραφικῶν τῶν μᾶλλον σημαίνοντων προσώπων τῆς Ἀγγλικῆς πρωτεύουσῆς Σημειωτέον ὅτι ἡ δι' ἠλεκτρισμοῦ κινουμένη φωτογραφικὴ μηχανὴ του δύναται και νύκτωρ ἔτι νὰ φωτογραφήσῃ, μόνον δὲ δύο φωτογραφεῖα κέκτηνται τοιαύτην, ὧν τὸ ἐν, τὸ τοῦ κ. Μπούκα.

(Ἐπειτα τὸ τέλος)

Χ ΣΥΡΡΑΚΟΣ.

Παράσταση της «Ιφιγενείας» εν τῷ Σταδίῳ ὑπὸ τοῦ θιάσου Σιλβαίν
Instantané du «Courrier d'Orient»

✱ ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ ✱

Πόσα ὦ πόσα καπέλλα ἔχουν περισσοτέραν ἄξίαν ἀπὸ τὰς κεφαλὰς, αἱ ὁποῖαι μεγαλοφρονῶς τὰ φέρουν! ..

★

Ὁ κόσμος θὰ ἦτο καλλίτερος ἂν ἐπῆρχον διαιωτέροι ἄνθρωποι.

★

Ἡ τύχη δὲν εἶνε ἢ μία ἀπλὴ πρόφασις, ἢ ἔχουν πάντοτε οἱ ἀνόητοι. Ὅστις ἔχει γὰρ κεφάλι ἔχει καὶ τύχην.

★

Ἐχε πεποιθήσῃν εἰς ἄνθρωπον ὅστις ἔχει ἀρχάς. Ποιὲ δὲν θὰ πὲ ἀπατήσῃ.

★

Ἡ ἐλπίς εἶνε μία ἐταῖρα. Εἰς ὄλους χαρίζει μεδιάρματα καὶ ὄλους ἀπατᾷ.

★

Τὸ χρῆμα! Ὁ μεγαλειότερος μοχλὸς τῆς προόδου καὶ ὁ τερατωδέστερος φορεὺς αὐτῆς. Ἐγείρονται δι' αὐτοῦ ἀνάκτορα καὶ χάριν αὐτοῦ ὑφθύνται συγχρόνως λαίμηγόμοι.

Ἡ πολιτικὴ εἶνε τὸ καθαριέριον τῶν χαρακτηρῶν. Ἐν τῇ πολιτικῇ κοιίστρα πίπτει ἡ λεοντὴ τοῦ ψεύδους καὶ ἀνοραίνονται αἱ κηλίδες.

★

Ἡ κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ εἶνε ἀδελφαί. Ὅταν συγᾶ ἢ μία, ὀμιλεῖ πάντως ἡ ἄλλη.

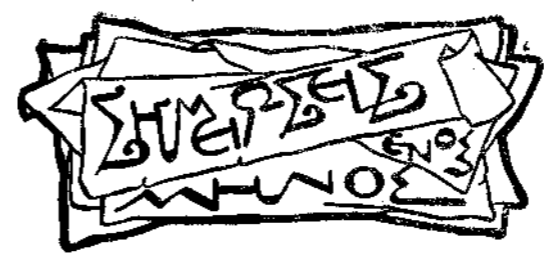
★

Ὁ Ἕλλην λόγιος συνήθως ὀμοιάζει τὸν Κρόνον. Τρώγει τὰ παιδιὰ του. Δηλαδή ἀναγινώσκει μόνος αὐτὸς τὰ ἔργα του.

★

Ἡ ἐλευθερία εἶνε ἡ συγκεκριμένη. Ἐὰν ἐπῆρχε ἐλευθερία πλήρης τῆς ἐλευθερίας, ἡ ἀνηθικότης θὰ ὀργιάζεν ἀπ' ἄκρον εἰς ἄκρον.

ΔΙΚ.

Ἐπιφελῆ διδάγματα.

ΙΑΟΣ ἐν Λιέγη πολύτιμος τῆς «Πινακοθήκης» καὶ ἐνθερμος φιλέλλην, ὁ κ. Plou-dur, εἰς ἐπιστολῇν τοῦ ἡμετέρου Διευθυντοῦ ἐκθέτοντος τοὺς λόγους δι' οὓς οἱ Ἕλληνες καλλιτέχνηται θὰ λάμψουν διὰ τῆς ἀπουσίας τῶν ἐκ τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως τῆς Λιέγης κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος ἀπύθνην αὐτῷ ἐπιστολῇν. ἴτις δύναται νὰ χρησιμεύσῃ εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν καλλιτέχνας ὡς μία παρόρμησις καὶ ἄμα ὡς ὑπόδειγμα διὰ νὰ ἐργασθῶσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν τῶν ἰδίων

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Plou-dur ἔχει ὡς ἑξῆς:

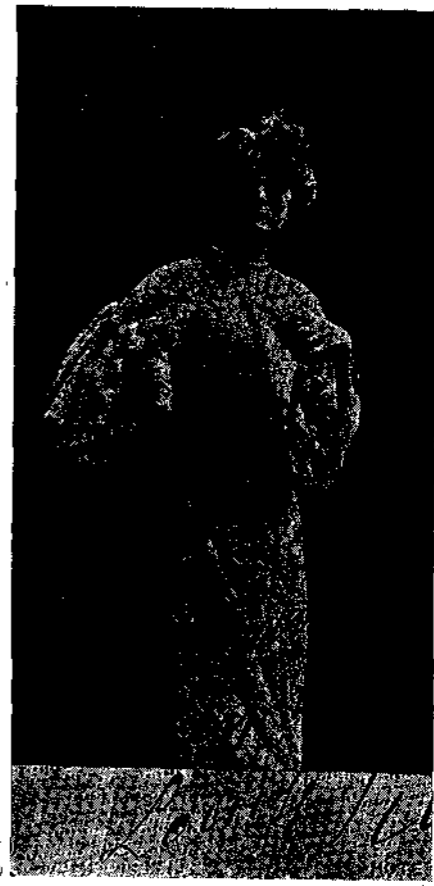
Ἀγαπητὲ Κύριε.

Εἶνε πράγματι θλιβερόν ὅτι οἱ Ἕλληνες καλλιτέχνηται δὲν ἔχουσιν ἐν Ἀθήναις κέντρον, δι' οὗ θὰ ἠδύναντο νὰ προσπύξωσι τὰ συμφέροντα τῆς τέχνης τῶν, καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ νὰ συγκεντρωθῶσιν, νὰ ἀλληλοενηθύνωνται καὶ νὰ ἀλληλοδιδάσκωνται εἴτε διὰ διαλέξεων μετὰ προβολῶν φωτεινῶν εἰκόνων, εἴτε δι' ἐκθέσεων ἔργων, ἰδικῶν τῶν καὶ ξένων. Τοιοῦτον κέντρον θὰ προσκάλει καλλιτεχνικὴν κίνησιν, ἐξ ἧς οἱ καλλιτέχνηται θὰ ὀφελούντο βεβαίως καὶ Μαικῆναι θὰ ἀνεφαίνοντο.

Τὸ παράδειγμα τῆς Λιέγης εἶνε πρόδηλον. Πρὸ δώδεκα περίπου ἐτῶν ὁ καλλιτεχνικὸς ἐνταῦθα βίος ἦτο μηδὲν. Ὅποτε, ὀμάς καλλιτεχνῶν: ζωγράφων, σχεδιαστῶν, χαρακτῶν καὶ ἐνός ἀρχιτέκτονος συνέλαβον τὴν ἰδέαν νὰ ιδρύσωσιν ἐν κέντρον Καλῶν τεχνῶν. Ἡ ἰδέα κατ' ἀρχὰς ἐκ ὀκάλεσε τὸ μειδιάμα. Ἀλλ' ἕκαστος ἐκ τῶν σχότων τὴν πρωτοβουλίαν εἰργάσθη δραστηρίως παρὰ τοῖς φίλοις του καὶ τὸ κέντρον ἰδρύθη, περιλαμβάνων ἐλαχίστους μόνον καλλιτέχνας. Μετ' οὗ πολὺ ἔχει μόνον ὁ ἀριθμὸς τῶν καλλιτεχνῶν - μελῶν ἠῤῥῆσε, ἀλλὰ καὶ ἕτεροι ἐρασιτέχνηται, ἐπικαλούμενοι «μέλη ἀρωγὰ», ἐνεγράφησαν. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι πληρώνουσι 5 φρ: ἑτησίως, δικαιούνται δὲ ἄνευ ἄλλης πληρωμῆς νὰ λαμβάνωσι μίαν εἰκόνα μεγάλου μεγέθους, ἀντίτυπον καλλιτεχνικοῦ ἔργου, ὅπως κάμνει πολλὸ ὀρθῶς καὶ ἡ «Πι-

νακοθήκη». Πρὸ ὀκτώ ἐτῶν τὸ Κέντρον ἰδρύσεν ἴδιον περιοδικόν, τὴν «Τέχνην καὶ Κριτικὴν», ὅπερ τὰ μέλη λαμβάνουσι δωρεάν, πωλεῖται δὲ κατὰ φυλλάδια εἰς τὰ μὴ μέλη. Τοιοῦτον καλλιτεχνικὸν ὄργανον εἶνε περιττὸν σήμερον νὰ ἐκδοθῇ εἰς Ἀθήνας, διότι ἡ «Πινακοθήκη» εἶνε ἴσως πλέον ἐνδιαφέρουσα ἐν τοῖς καλλιτεχνικοῖς ζητήμασι ἢ ἡ ἰδική μας «Τέχνη καὶ Κριτικὴ».

Μὴ ἀρκεσθὲν τὸ Καλλ. Κέντρον νὰ ἔχη τὸ ὄργανον τοῦτο, ἠθέλησε νὰ ἀποκτήσῃ καὶ «Αἶθουσαν Ἐκθέσεως». Οὗτω, πρὸ ἐξαετίας περίπου ὀκοδόμησε μικρὸν κατ' ἀρχὰς οἶκημα, ἀποτελούμενον ἐκ μιᾶς μόνον αἰθούσης. Τὴν αἶθουσαν αὐτὴν ἀποτελοῦν μόνον τέσσαρες τοῖχοι καὶ μία ὑάλωτὴ στέγη. Ἡ αἶθουσα αὕτῃ ἀργότερα ἐμεγεθύνθη. Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ κατ' ἕκαστον δεκαπενθήμερον διοργανοῦνται ἐκθέσεις ἐλαιογραφῶν, γλυπτικῆς, χαρακτικῆς, φωτογραφῶν, ρεκλαμῶν, ἀρχιτεκτονικῶν σχεδίων καὶ ἐφηρμοσμένων τεχνῶν. Τιμὴ εἰσόδου εἶνε πάντοτε δεκάλεπτος, εἰς τρόπον ὅστε ὄλοι νὰ δύνανται νὰ μεταβαίνουσι. Οὐχὶ μόνον τὰ μέλη τοῦ Κέντρου ἐκθέτουσιν ἔργα ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ, ἀλλὰ καὶ ξένοι

Λουίζα Σιλβαίν

Μακεδόνες δολοφονούμενοι υπό Βουλγάρων (Χωρίον Τόποι)

καλλιτέχναι, ένιοτε δὲ καὶ συλλογεῖς καλλιτεχνημάτων.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἔσχομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσωμεν μίαν πλήρη συλλογὴν *saux-fortes* τοῦ *Felicien Rops*, ἔργα Ἰαπωνικὰ τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, ἔργα Ἀγγλικῆς χαρακτικῆς ἔγχρωμα, γραφέντα κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΘ' αἰῶνος. Αἱ ἐκθέσεις αὗται ἐνεκαινίσθησαν διὰ διαλέξεως περὶ τῶν καλλ. τεχνῶν, ὧν ἔργα ἐξετίθεντο. Τὸ Κέντρον περιλαμβάνει κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην σχεδὸν πάντας τοὺς καλλιτέχνας (*Wallons*) τῆς Λιέγης καὶ μέγα μέρος τῶν ἀρχιτεκτόνων. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἔχοντες ἤδη ἴδιαν ἐταιρείαν δὲν αἰσθάνονται ἀπόλυτον ἀνάγκην ὅπως εἰσέρχωνται εἰς τὸ Κέντρον τῶν Καλλιτεχνῶν.

Ἐθεώρησα καλὸν νὰ σὰς μεταδώσω τὰς λεπτομερείας ταύτας ὅπως δυνήθητε νὰ προβάλετε ἐν παράδειγμα, εἰάν κρίνετε τοῦτο εὐκαταῖον, ἵνα ἰδρῶθῃ τοιοῦτον κέντρον καὶ ἐν Ἀθήναις, ἔνθα, νομίζω, θὰ ἦδύνατο τοιοῦτος ὁργανισμὸς νὰ ἔχῃ εὐτυχῆ ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν καλλιτεχνῶν.

Δεχθῆτε, ἀγαπητὲ Κύριε, τὴν ἔκφρασιν τῆς ἀφισιώσεώς μου καὶ τῶν ἐνθουσιῶδων αἰσθημάτων μου πρὸς ὑμᾶς, τὴν «Πινακοθήκην», πρὸς τὴν ὠραίαν σας πόλιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὴν καλλιτεχνικὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος.

J. Plomdeur.

Παρεθέσαμεν ἀκριβεστάτην μετὰφρασιν, ἵνα ἐννοήσουν οἱ καλλιτέχναι μας πόσον ἐνδιαφέρον, περισσώτερον ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους, ἔχουν οἱ ἐν τῇ ξένῃ φιλέλληνας.

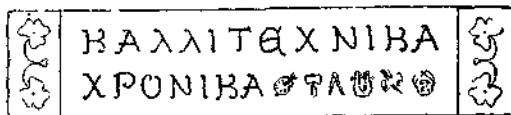

Σύνδεσμος ἠθοποιῶν.

Εἶνε γνωστὸν πόσον δυσχερὲς εἶνε νὰ συμφωνήσουν Ρωμηοὶ δι' ἐν οἰονόμοτε ζήτημα καὶ μάλιστα διὰν αὐτοῦ τῆς καὶ εἶνε... καλλιτέχναι. Πολλὰ εἰνε ἐγένοντο ἀπέπειραι πρὸς ὀγκυρότησιν οὐνδῆσμου ἐκ μέρους τῶν ἠθοποιῶν πρὸς ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ὑποστήριξιν τῶν

συμφερόντων τῶν. Ἀλλ' ὄλαι ἐναυάγον προκόπτουσαι εἰς τὰ αἰώνια προσωπικά. Ἦδη ἐλπίζομεν ὅτι χάρις εἰς τὸν κ. Λάσκαρην θὰ προκόψῃ ὁ νεοσύστατος σύνδεσμος, ὁστις πολλὰ ἔχη νὰ ἐπιτελέσῃ καὶ πρωτίστως τὴν ἐξασφάλισιν τῶν ἠθοποιῶν. Ὅταν πλέον δὲν θὰ δύνανται οὗτοι νὰ ἐργασθῶσιν.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἀνεγερμὸς Μουσείου. — Ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἐταιρεία ἀπεφάσισε τὴν ἰδρυσιν ἐν Χαϊρωνείᾳ μουσείου, ὅπερ θὰ παραλέθῃ τὰ ἀνακαλυφθέντα ἐκεῖ ἀντικείμενα. Ἐπίσης ἐν Χαϊρωνείᾳ θὰ τελεσθῶν ἀποκαλυπτῆρια τοῦ Λέοντος τῆς Χαϊρωνείας. Ἡ τέλεσις ἀποκαλυπτηρίων προκειμένου περὶ ἀρχαίου ἔργου μᾶς φαίνεται ἀστογοῦ καὶ ἄκαιρος.

Αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς Περγάμου. — Αἱ ἐν Περγάμῳ ἐπὶ τῆς Ἀγορᾶς ἀνασκαφαὶ διεκόπησαν διὰ τὰ ἐπαναληφθῶσι τὸ προσεγὲς ἔτος. Ἐπὶ τοῦ χώρου τούτου εὐρέθησαν διάφοροι διακλαδῶσεις πηλίνων ὑδροσωλήνων διαφόρου μεγέθους, διακρίνονται δὲ ἕως 15 καταστήματα. Ἐπίσης ἀνεκαλύφθη οἰκοδόμημα ἑλληνικῆς ἐπιχρῆς ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει μωσαϊκὸν ἐποχῆς ρωμαϊκῆς.

Εἰς τὰς ἐπὶ τοῦ Γυμνασίου τῶν νέων ἐνεργουμένης ἀνασκαφῆς, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀρχαιολόγων κ. κ. Κόντσε καὶ Δαϊρπελὸ καὶ τὴν συνεργασίαν τῶν κ. κ. Χέπτων καὶ Κόλβε, ἐκτός τοῦ ἀνατολικοῦ τείχους καὶ Γυμνασίου, ἀνεκαλύφθη καὶ τὸ βόρειον, εἰς τὸ ὁποῖον σώζονται αἱ βάσεις τῶν κίονων. Εἰς τὴν σειράν τῶν πρώτων ἀνακαλυφθειῶν αἰθουσῶν ἀνεκαλύφθησαν καὶ ἄλλαι, ἐπὶ τῶν ὁποίων εὐρέθησαν ἐπιστολὰ μετ' ἐπιγραφῶν, ὑδροροαὶ παριστάνουσαι λέοντας καὶ ἀρχαιολογικὰ ἀντικείμενα.

Ἦδη ἀνεχώρησεν ἐκ Περγάμου ὁ αὐτοκρ. ἐπίτροπος τῶν ἀνακαλυφθῶν Ἀχμέτ Φερίδοῦν βέης, διευθυν-

τῆς τοῦ νομισματικοῦ τμήματος τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Μουσείου.

Ἀναμνηστικὴ πλάξ. — Εἰς τὸ χωρίον Σκλαβοχώρι τῆς Τήνου ἐνετειχίσθη ἐν τῷ ναφ' πλάξ ἀναμνηστικὴ, φροντίδι τοῦ γλύπτου κ. Σώγου, ἀνεφέρουσα ὅτι ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ἐγεννήθη ὁ διάσημος ζωγράφος Ν. Γύζης.

Ο κ. Θ. Δημητρίου. — Ἀνεχώρησεν εἰς Κλίρον ὁ ζωγράφος καὶ γλύπτης κ. Θεοφ. Δημητρίου, ἐπανερχόμενος δ' ἐκείθεν θ' ἀπέβη εὐθὺς εἰς Εὐρώπην, δι' ἀνωτέρας σπουδᾶς.

Πολυτεχνεῖον. — Ο κ. Ἰακωβίδης ὑπέδειξε εἰς τὸ Ἰπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν τὴν σύστασιν καὶ ὀργάνωσιν τῆς ἐκπαιδεύσεως διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς ζωγραφικῆς ἐν τῇ Καλλ. Σχολῇ, ἣτις θὰ ἀποτελῇ τμήμα «συνθέσεως», ὡς ὑπάρχει εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς σχολὰς. Ἐπίσης φρονεῖ ὅτι δέον οἱ μαθηταὶ νὰ σπουδάζωσι καὶ μὲ γυναικίον μᾶλλον, νὰ ἐργάζωνται δὲ ἐν γένει οἱ μαθηταὶ ὄχι μόνον τὴν πρῶταν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπογευματινὴν, πρὸς τοῦτο δ' ἐξήχησε νέαν πίστωσιν ἐτησίως 2,500 δραχμῶν, αἵτινες ἀπαιτοῦνται διὰ τὸ ἀπογευματινὸν μᾶλλον.

Ἡ δεσποινὶς Ἀσπριώτου. — Διατρίβει ἐν Βάρνῃ, τῇ ἰδιαιτέρᾳ πατρίδι τῆς, ἐκ Παρισίων ἐλθοῦσα, ἡ δεσποινὶς Ἀσπριώτου. Κατὰ τὴν ἐν Βάρνῃ διαμονὴν τῆς ἡ πριγκίπισσα Κλημεντίνη, μήτηρ τοῦ ἡγεμόνος Φερδινάνδου, ἠγόρασε μίαν μικρογραφίαν τῆς παριστῶσαν τὸν Βογώριδα ἐν νηπιακῇ ἡλικίᾳ, ἣτις εἶχεν ἐκτεθῆ εἰς τὸ Παρισινὸν Σαλὸν.

Βραβεῖον ἀρχιτεκτονικῆς. — Κατὰ τὰ διενεργηθέντα ἐν τῇ Πολυτεχνείῳ Ἀβερῶφειον διαγώνισμα ἔλαβεν ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ α'. βραβεῖον ὁ τῆς ἀνωτέρας τάξεως μαθητῆς Γ. Φάρος, β'. δὲ ὁ Μ. Μυλωνᾶς.

Ἀνακάλυψις Βασιλικῆς. — Ο κ. Γ. Λαμπάκης ἀνεκάλυψε ἐν Κεγγραεῖς τῆς Κορινθίας Χριστιανικὴν Βασιλικὴν τοῦ δ' — ε' αἰῶνος, ἀνεῦρε τάφους χριστιανικοὺς, δεξαμενὴν χριστιανοῦ Κεγγραεῶν μετὰ συμβόλων χριστιανικῶν, ἰχθύων κεκοσμημένων διὰ Σταυροῦ. Ἀνεῦρε ἐπίσης οἰκοδομὰς καὶ τάφους ὑφάλλους περὶ τὴν Βασιλικὴν.

Νέον ἐργαστήριον. — Δύο εὐέλπιδες γλύπται, νεαροὶ ἀπόφοιτοι τῆς Καλλ. σχολῆς τοῦ Πολυτεχνείου, οἱ κ. κ. Κουλουρῆς καὶ Φώσκολος, ἤνοιξαν ἐν τῇ ὁδῷ Πατισίων ἀρ. 50 νέον καλλιτεχνικὸν ἐργαστήριον γλυπτικῆς.

Ἐκθέσις Λιέγης. — Κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ἐγένετο ἐκθεσις ἐν Λιέγῃ τῶν ἔργων τῶν μελῶν τοῦ αὐτοῦ «Καλλιτεχνικοῦ Κέντρον». Διήρκεσαν ἐπὶ δεκαπενθήμερον. Ἐξετέθησαν 76 ἔργα, ἐν οἷς καὶ δύο πίνακες τοῦ *Chestret* ἐκτεθέντες καὶ ἐν τῇ Διεθνείᾳ ἐκθέσει τῶν Ἀθηνῶν κέρυσιν.

Ἐν τῇ αὐτῇ πόλει ἐγένετο ἰδιωτικὴ ἐκθεσις τῶν ἔργων τοῦ προσωπογράφου J. Ubachs τοῦ ὁποίου εἶνε θαυμάσιος ὁ πίναξ «Ὁ θρίαμβος τοῦ φωτός».

Τὰ Προπύλαια τοῦ Σταδίου. — Γενομένων ἀνασκαφῶν εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ Παναθηναϊκοῦ Σταδίου πρὸς ἀνεῦρεσιν τῶν ἀρχαίων Προπυλαίων, ἀνευρέθη ὀλόκληρον τοίχωμα εἰς βάθος δύο μέτρων κατὰ μῆκος,

ὅπερ εἰκάζεται ὅτι εἶνε τὰ θεμέλια τῶν ἀρχαίων προπυλαίων, περὶ ὧν εἶνε διηρημένοι αἱ γνώμαι τῶν ἀρχαιολογούντων. Ἐπίσης ἀνευρέθη καὶ κιονόκρανον ἐξόχου τέχνης, ἐκ τοῦ ὁποίου εἰκάζεται εὐχερῶς τὸ ὕψος τῶν στηλῶν τῶν Προπυλαίων.

Θάνατος ζωγράφου. — Ἀπέθανεν εἰς *Schaerbeck* τοῦ Βελγίου ὁ Βέλγος ζωγράφος Ἰωσήφ *Coosemans*, ἐν ἡλικίᾳ 76 ἐτῶν. Ἦτο ὁ ὕστατος ἀντιπρόσωπος τῆς ἐκλιπούσης σχολῆς τοῦ *Tenueeren*, τῆς περιφέρειου διὰ τὴν ἀναπαράστασιν τῶν τοπειῶν ἐν Βελγίῳ. Ἦτο δεινὸς εἰς τὸ χρῶμα, τὸ μουσεῖον δὲ τῆς Λιέγης κέκτηται ἓνα τῶν σπουδαιότερων αὐτοῦ πινάκων τὸν ἐπιγραφόμενον: «*Le chemin de la Mare au Diable*».

Ἐν ἀρχαίῳ ἀγάλματι. — Τὸ Βαυαρικὸν κράτος ἠγόρασεν ἐσχάτως παρὰ ξένου ἀρχαιοκαπήλου ἐν ἔσοχον ἀγάλμα ἀρχαίας τέχνης παριστάνον γυναῖκα ἔχουσαν παρ' αὐτῇ κύκνον, ὃν θέλει ἡ γυνὴ νὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τῆς ἐφόδου ἀρκακτικοῦ ὄρνεου. Τὸ ἀγαλμα εἶνε ἐκ μαρμάρου Ἑλληνικοῦ, φαίνεται δὲ ὅτι εἶνε ἀργίγραφον ἀρχαίον τοῦ γνωστοῦ ὁμοίου ἀγάλματος, ἔργου τοῦ γλύπτου Τιμοθέου, ἀκμάσαντος κατὰ τὸν Δ' π. Χ. αἰῶνα. Τὸ ἔγγρασθὲν ἀρχαίον ἐποθετήθη ἤδη εἰς τὴν Γλυπτοθήκην τοῦ Μονάχου.

Ἀποκαλυπτῆρια ἀνδριάντος. — Εἰς Λυὸν ἐγένοντο πανηγυρικῶς τὰ ἀποκαλυπτῆρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἀνεγερθέντος εἰς τιμὴν τοῦ διασώματος χειρουργοῦ Λεοπόλδου *Ollier* καθηγητοῦ τῆς ἰατρικῆς σχολῆς τῆς Λυὸν. Ὁ ἀνδριάνς εἶνε ἔργον τοῦ γλύπτου Ἀλφρέδου *Boucher* ὁ *Ollier* παριστάται ὄρθιος φέρων τὴν ἀνατομικὴν σμίλην εἰς τὰς χεῖρας, μὲ τὸ ἐνδύμα τοῦ καθηγητοῦ.

Ἀρχαῖος τάφος. — Εἰς τὸν Πλάτανον ἀνευρέθη ἀρχαῖος τάφος ἔχων διάδρομον καὶ δύο θαλάμους, ἐντός τῶν ὁποίων εὐρέθη πλάξ ἀετώματος φέρουσα τὴν ἐπιγραφὴν: «Κέους Ὀλεμαίου».

Ἀνασκαφαί. — Εἰς τὸ χωρίον Μαρκόπουλον ἀνευρέθη ἀνάγλυφον καλλιτέχνης τέχνης τοῦ Β' μ. Χ. αἰῶνος, παριστῶν γέροντα πωγωνοφόρον, ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν αὐτοῦ ἰσταμένους δύο γυναῖκας.

Ἐπίσης πλησίον τοῦ μέρους τούτου ἀνεκαλύφθη βάθρον ἀγάλματος, ἐφ' οὗ ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ: Ἡρώδης Ἀττικοῦ Μυραθῶνιος τὸν ναὸν ἐπεσκέυασε καὶ τὸ ἀγαλμα ἀνέθηκεν τῇ Ἀθηνῆν. Τὸ ἀγαλμα ὑποτίθεται ὅτι εἶνε τῆς Ἀθηνᾶς.

Καλλιτεχνικὴ ἀγορά. — Ἐν Πάτραις ὑπὸ κυριῶν καὶ δεσποινίδων ἐξετέθησαν πρὸς πώλησιν ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ στόλου διάφορα ἔργα τῶν ζωγραφικῆς, εἰαιογραφίας, ὑδατογραφίας, κρητιδογραφίας, πηλοπλαστικῆς. Διὰ τῆς ἐκθέσεως ταύτης κτεδείχθη, ὅτι περὶ τὰς δέκα πέντε δεσποινίδας ἐν Πάτραις ἀσχολοῦνται εἰς τὰς καλὰς τέχνας, αἱ πλεῖσταὶ μαθήτραι τῆς δεσποινίδος Λουκίας Ζαδέ.

Μνημεῖον εἰς λοχίαν. — Ἐγένοντο ἐπίσημως εἰς τὸ νεκροταφεῖον Περ Λασεζ τῶν Παρισίων τὰ ἀποκαλυπτῆρια τοῦ μνημείου τοῦ λοχίου Χόρ, ἥρωος Ἀλσατινοῦ, ἔργον τοῦ διασώματος γλύπτου Βαρθόλδη.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Εικών Μελά — Η κόμησσα Ριαγκούρ ανέθεσε εις τον κ. Ίακωβόδη να φιλοτεχνήση ελαιογραφίαν του Παύλου Μελά εις φυσικόν μέγεθος δλόσωμον με την στολήν του ανάρτου άντι 10,000 δρ. Η εικών θα δωρηθῆ εις την χήραν του ήρωος.

Αφιξίς Αρχαιολόγου. — Αφίκετο ο Άγγλος αρχαιολ. κ. Ντόολ με την ειδικήν εντολήν του Άγγλ. Ίνστιτούτου όπως κάμη ειδικάς μελέτας επί του Έρεχθείου.

Εθνική καλλιτεχνική εταιρεία — Προς επίτευξιν της διά της «Πινακοθήκης» προταθείσης ιδέας υπό του συνεργάτου μας κ. Α. Περδικίδου περί συστάσεως εν Αθήναις «Εταιρείας ανδριάντων», συνήλθον εν τῇ αίθουσῃ του «Ελληνημοῦ» αρκετοί καλλιτέχνη και άνθρωποι των γραμμάτων, οτινες ἀπεφάσαν την ίδρυσιν της Εταιρείας, ψιφίσαντες άμα τὸ Καταστατικόν. Σκοπὸς της Εταιρείας εἶνε ἡ σύσφιξις των δεσμών μεταξύ των ασχολουμένων εις τὰ γράμματα και τὰς τέχνας, ἡ ἀνεγερσις μνημείων καλλιπτικῶν της πόλεως, ἡ διοργάνωσις καλλ. ἐκθέσεων, ἡ ίδρυσις έντευκτηρίου κλπ. Η «Πινακοθήκη» ἐκθόμωξ ἐπικροτεῖ την ίδρυσιν της τόσῃ ἀναγκαίας ταύτης εταιρείας.

Διαγωνισμός. — Εν τῷ Πολυτεχνεῖῳ ἐνεργηθήσεται προσεχῶς διαγωνισμὸς πρὸς ἀποστολήν ὑποτρόφου εις Εὐρώπην ἐκ του κληροδότηματος Μπόζου πρὸς σπουδὴν της Καλολογίας και Ζωγραφικῆς. Θα διαγωνισθῶσιν οἱ ὑποψήφιοι εις την ζωγραφικὴν ἀπεικόνισιν προτομῆς ἐκ του φυσικοῦ και εις την Γερμανικὸν γλώσσαν. Δεκτοὶ εἶσιν οἱ ἀπόφοιτοι της Καλλιτεχνικῆς σχολῆς του Πολυτεχνείου ἢ ἄλλων ἀνεγνωρισμένων Ευρωπαϊκῶν καλλιτεχνικῶν σχολῶν.

Τὰ χρέη ἐνὸς ζωγράφου. — Ο γηραιὸς γερμανὸς ζωγράφος Τσίμ διηγῆθη ἐν νοστιμώτατον ἀνέκδοτον κατ' αὐτάς, τὸ ὅποιον ἀνεγραφή ει: πολλὰς γερμανικὰς ἐφημερίδας.

Ο Καζιμίρ-Περιέ, ὁ πατὴρ του «μῆδς μόνον ἡμέρας Προέδρου» της Γαλλίας, ἐπεσκέφθη ποτὲ τὸν πρίφηνον Γάλλον ζωγράφον Κορώ εις τὸ ἐργαστήριόν του και ἀπεθαύμαζεν ἐν ἔργον του, τὸ ὅποιον ἦτο ἀκόμη ἡμιτελές.

— Επεθύμουν νὰ ἔχω την εἰκόνα αὐτήν, εἶπεν ὁ Καζιμίρ-Περιέ.

— Ἄν ἀγοράσητε τὰ χρέη του φίλου μου ζωγράφου Μιλλέ εις τὸν ἀρτοπώλην και τὸν κρεσπώλην του, εἶναι ἰδική σας ἡ εἰκὼν.

— Σύμφωνοι! εἶπεν ὁ Περιέ, χαίρων διότι τόσον εὐθηνὰ ἠγόρασε ἕξοχον ἔργον του ἐξόχου ζωγράφου.

Τῷ στέλλεται ὁ λογαριασμὸς και ἔφριξεν ἀναγνώσας ὅτι ὁ Μιλλέ ὤφειλεν εἰ: μὲν τὸν κρεσπώλην 22,000 φρ. εις δὲ τὸν ἀρτοπώλην 24,000. Ἠγόραζε, ἀπ' αὐτῶν ἐπὶ 12 μνηχῆ ἔτη ἐπὶ πιστώσει, και οἱ πιστωταὶ του ἐπ' ἐλπίδι πληρωμῆς πάντοτε τῷ ἔδειον ἄρτον και κρέας. Τὸ πρακτικὸν του Κορώ ὅμως ἐπέτυχε, διότι ὁ Καζιμίρ-Περιέ ἐπλήρωσε μέχρι λεπτοῦ τὰς 46,000 φρ. Ἦτο πολὺ ἀκριβὸς ὁ Κορώ αὐ-

τός, διότι σημειωτέον ὅτι τὰ ἔργα του μετὰ ταῦτα περικλεοῦς ζωγράφου ἐπληρώνοντο τὸ πολὺ 1,500 φρ: Σήμερον ὅμως τὸ ἔργον ἀκριβῶς αὐτὸ του Κορώ στοιχίζει ἂν ἐπρόκειτο νὰ πωληθῆ ὑπὲρ τὰς 130 χιλ. φρ.

Νέα ἔργα — Ο ἐν Καίρω διαπρεπὴς καλλιτέχνης και συνεργάτης τῆ: «Πινακοθήκης» κ. Περ. Τσιριγῶτης νέα ἔργα ἐπεράτωσεν ἄρτι: Τὴν «Ὀνειροπαλοῦσαν Αἰγυπτίαν» με ἀδρότατα χαρακτηριστικά, με ἐν βλέμμα ἐταστικόν, ὅπερ ρίπτει διὰ μέσου ἀνοικτοῦ παραθύρου, τὴν «Ὀδὸν ἐν Καίρω», τὰ Ἀραβικὰ ἔργαστήρια ἔχοντα ὄλον τὸν ἐγχώριον Αἰγυπτιακὸν τύπον, διακρινόμενα διὰ τὴν ἐκφρασιν και τὴν κίνησιν, τὸν «Κλύδωνα», μίαν γωνίαν του ναοῦ της Santa Maria del Popolo της Ρώμης και τὸ «Mon pere» της Κερκύρας.

— Ο κ. Παρθένος ἐπέστρεφεν ἐκ Καβάλλας μετὰ τετράμηνον ἀπουσίαν. Εἰργάσθη εις τὴν ἀπεικόνισιν πολλῶν τοπειῶν και ἀπόψεων της Καβάλλας, ἐν οἷς ἡ «Πεδιάς των Φιλίππων», τὸ «Παγκαῖον» ὡς και εἰ: προσωπογραφίας του αὐτοῦ Μητροπολίτου, του Προξένου της Ελλάδος και του Βαλῆ Ἰωαννίνων.

Τεμάχιον Έρεχθίου. — Πρὸ ἐτῶν εις βοήθος της ἐν ταῦθα Ἀγγλικῆς ἀρχ. σχολῆς φεύγων παρέλαβε τεμάχιον κιονοκράου του Έρεχθείου. Ἦδη οὗτος κατέχων σπουδαίαν ἀρχ. θέσιν, ἀναγούς τὰ της ἀναστηλώσεως του Έρεχθείου, ἐπέστρεψε τὸ τεμάχιον, ὅπερ και ἐφηρμώσθη θαυμασίως εις τὴν θέσιν του.

Αρχαιολογικὸν συνέδριον. — Η Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις διώρισεν ἀντιπρόσωπον αὐτῆς διὰ τὸ Διεθνὲς Συνέδριον των Ἀθηνῶν τὸν κ. Σέσιλ Σμιθ, διευθυντὴν ἄλλοτε της ἐν Αθήναις Ἀγγλικῆς σχολῆς. Ἐπίσης τὰ Ρωσικὰ Πανεπιστήμια ἐδήλωσαν ὅτι θα συμμετάσχουν δι' ἀντιπροσώπων του Συνεδρίου.

Αρχαῖοι κίονες. — Παρὰ τοὺς Μολαοὺς ἀπεκαλύφθησαν ὄλιγες τυχαίως κατὰ τινὰ ἐσκαφὴν ἴγνη ἀρχαίων κίωνων. Πιθανῶς θα πρόκειται περὶ ἀρχαίου τινὸς οἰκοδομημάτων ἐκεῖ που εὑρισκομένου.

Ἐκθεσις Μποκασιάμη. — Τὴν 9 Δεκεμβρίου ἀνοίγει ἡ ἐκθεσις των ἔργων του διακεκριμένου ζωγράφου και συνεργάτου μας κ. Β. Μποκασιάμη ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ὁδὸς Νικηφόρου 15 παρὰ τὸ Βασιλικὸν θέατρον. Τὰ ἐκτιθέμενα ἔργα ἀνέρχονται εις τσσαράκοντα περίπου. Ἦ ἐκθεσις θα εἶνε προσιτὴ εις πάντα φιλότεχνον καθ' ἐκάστην 10—12 π. μ. και 2—4 μ. μ.

Θάνατος ζωγράφου — Ἀπέθανεν ἐν Βιέννῃ ὁ τοπειογράφος Ροδόλφος Ρίμπαρτς, καθηγητῆς ἐν τῇ καλλ. σχολῇ του Αὐστριακοῦ μουσείου ἐν ἡλικίᾳ 56 ἐτῶν. Ὁ Ρίμπαρτς διέτριψεν ἐπὶ 19 ἔτη εις Παρισίους, ἐνθα ἀπήλανε μεγάλην ὑπολήψεω. Πλειεῖται εἰκόνας του ἠξιώθησαν βραβεῖων εις τὰς ἐκθέσεις των Παρισίων (1889), της Ἀμβέρσης (1894) και του Σικάγου (1893).

ΚΩΝΣΤ. Φ ΣΚΟΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ 1905

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Τόμος 26ος — Έτος 26ον

Κομψέτατος τόμος ἐκ 450 σελίδων. — Θέματα και διατριβαὶ ὑπὲρ τὰ 150, εις ὅλα τὰ εἶδη της λογογραφίας. — Συνεργάται περὶ τοὺς 50 εἰ κορυφαῖοι των καθ' ἡμῶς ποιητῶν και λογογράφων. — Εἰκόνες 100 ἀρίστης τέχνης.

Λιγίματα. ποιήσεις κοινωνικαὶ μελέται, λογογραφίαι, ἀρθρα ἱστορικὰ, καλλιτεχνικὰ σημειώματα, δραμῆματα, ἠθογραφίαι, τύποι και χαρακτηήρες ἐκ της συγχρόνου ἑλληνικῆς ζωῆς, σκιογραφίαι διακεκριμένων μορφῶν, ἐθιμογραφήματα, γελοιογραφικὰ παραστάσεις, σκαλαθέρματα, ἐπιγράμματα, λεπτὴ σαιτρογραφία, ἐν γένει δὲ

ὅτι κομψὸν και ἔξυπνον και χαριτωμένον γνωρίζει νὰ περισυλλέξη κατ' ἔτος ἡ πείρα, ἡ μόρφωσις, ἡ καλαισθησία του ἐκδότου.

Τὸ Ἠμερολόγιον Σκόκου εἶνε ἀναντιρρήτως ὁ βασιλεὺς των ἡμερολογίων. Δὲν ὑπάρχει δευτέρα γνώμη.

Συγκινεῖ, θέλγει, διδάσκει, διεγείρει τὴν σκίψιν, τὸ αἰσθημα, τὴν φαιδρότητα.

Ὁ τόμος οὗτος του 1905 εἶνε πράγματι ἕνα μικρὸν ἀριστούργημα της ἐν Ἑλλάδι βιβλιοεκδοτικῆς.

ΝΟΣΗΛΟΓΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΙΟΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Σ Γ ΒΛΑΒΙΑΝΟΥ

Ἰατροῦ Νευρολόγου και Φρενολόγου

Ἰδρυται ἐν Πατησίοις, ἐν μέσῳ κήπων. Νοσηλεύονται νευρικὰ και ἐγκεφαλικά νοσήματα, πλὴν τῶν μολυσματικῶν και ἐπικινδύνων. Ἐφαρμόζονται ὅλαι αἱ θεραπευτικαὶ μέθοδοι, ἦτοι Ψυχοθεραπεία, Ἠλεκτροθεραπεία, Ὑδροθεραπεία, Ἀνατριψιθεραπεία, Μουσικοθεραπεία, Ὑπνωτισμὸς κ.λ.π. Νοσοκῆμοι εἰδικοί.

Γραφεῖον Δευθύνσεως:

Ἀθῆναι. Ὀδὸς Ζήνωνος 16.

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΑ

Ἰδρυθὲν ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ ἔτος 1870

Ἐν αὐτῷ κολοῦνται λιανικῶς και χονδρικῶς ἐκτὸς των διαφόρων εἰδῶν γραφικῆς ὄλης και χάρτου και τὰ ἐν τῷ ἰδίῳ ἀτμοκίνητῳ ἐργοστασίῳ κατασκευαζόμενα εἶδη, ἦτοι:

Φάκελλοι και βιβλία ἐμπορικὰ. Καρτόνια φωτογραφίας με κατατομὰς ἐπιχρυσωμένας Πένθιμος ἐπιστολικὸς χάρτης και φάκελλοι. Γλυπταὶ ἐπὶ μετάλλου και ξύλου Σφραγίδες και ἐκ καουτσούκ και πλάκες διὰ θύρας ἐπὶ σμαλτωμένων ἐλασμάτων.

Ἐπισκοπετήρια κατασκευαζονται στιγμιαίως και διὰ χαλκογραφίας.

Οὐδεμία αἰτίασις περὶ ἀποστολῆς της «Πινακοθήκης» ἢ οἰαοδήποτε ἐκδόσεως αὐτῆς, βιβλίου ἢ εἰκόνας, λαμβάνεται ὑπ' ὄφει, ἂν μὴ συνοδεύηται ὑπὸ του ἀντιτύπου.

Η «ΑΙΩΡΑ», διὰ τοὺς μὴ συνδρομητὰς της «Πινακοθήκης» πωλεῖται ἀντὶ δραχμῆς. Ἐξαιρετικῶς εις τοὺς συνδρομητὰς μας, οἷνες ἐκτὸς του ἀντιτύπου, ὅπερ δικαιοματικῶς λαμβάνουν, θέλουν τυχὸν και ἄλλο ἀντίτυπον, ἦναι τὸ δωρησούν, παρέχεται ἡ «Αἴωρα» ἀντὶ 30 λεπτῶν.

Οἱ ἐν τῶν παλαιῶν και νέων συνδρομητῶν ἐγγράφοιτες ἔρα ἔτι νέον συνδρομητῆν, λαμβάνουν ὡς δῶρον ἕνα τῆ καταβολῆ της συνδρομῆς τὰ

«ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ»

τόμον πλοσίως εἰκονογραφημένον, περιέχοντα περὶ ποιήματα του κ. Δ. Καλογεροπούλου, πρὸς τοῦτοίς δὲ και εἰκόσι εἰκονογραφημένα δελτάρια καλλιτεχνικῶτα.

Εἰς οὐδένα ἔχει ἀνατεθῆ ἐν Ἀθήναις εἰδικὴ ἀντιπροσωπεία πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν οἱ θέλοντες συνεπῶς νὰ ἐγγράφονται συνδρομητὰ δέον ν' ἀπευθύνωνται ἀπ' εὐθείας εις τὸ γραφεῖον μας, πᾶσα δὲ καταβολὴ της συνδρομῆς εἶνε ἐγκυρος μόνον ἂν προσάγηται τῷ πληρῶνόντι ἀπόδειξις ἐπιτυπος, φέρουσα τὴν ὑπογραφήν του Διευθυντοῦ, τὴν σφραγίδα του περιοδικοῦ και αὐξοντα ἐπιτυπον ἀριθμῶν.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Δ. ΚΑΒΡΑ

10. — Ὀδὸς Ἐρμού — 10.

Ἐκτελέσεις φωτογραφίων παντὸς εἶδους και μεγέθους ἐξόχως καλλιτεχνικῆ. Τὸ κατ' ἀρίστην μετὰ εὐρὴν ἦδη παρὰ τὴν πλατείαν του Συντάγματος κατέστη τὸ κατ' ἐξοχὴν καλλιτεχνικὸν ἐργαστήριον, πινακοθήκη των εἰκόνων των ὀριζτητέρων Ἀθθίδων και των ἐπισημοτέρων προσώπων.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ ΧΡΥΣΟΔΕΤΑ

ΤΗΣ «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ»

του Α', Β' και Γ' εἶτους πιαλοῦνται εις τὸ γραφεῖον μας ἀντὶ δρ. 1,50. Διὰ τὰς ἐπαρχίας 2 δρ. Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν 2 φρ. χρ. συμπεριλαμβανομένων των ταχυδρομικῶν.

ΗΛΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Καθηγητῆς της Ἀγγλικῆς

Ὀδὸς Πινακωτῶν 22^α

ΕΚΔΟΣΕΙΣ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,,

ΤΟ 'ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ,, πίναξ Ν.

Γύζη. Φωτοτυπία εις μέγα σχήμα. Δρ. 1.
'Επί χονδρού χάρτου Δρ. 2.

"ΔΥΟ ΠΟΝΟΙ,, δράμα Φρ. Κοππέ,
κατὰ μετάφρασιν Ἄγιδος Θέρου. Τιμάται
Δρ. 1. 'Επί Ὀλλανδικοῦ χάρτου Δρ. 2.

ΤΟ 'ΜΑΥΣΩΛΕΙΟΝ,, δράμα Ν.
Λάσκαρη καὶ Π. Δημητριάκοπούλου. Δρ. 1.

ΤΟ 'ΠΑΣΧΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ,, πί-
ναξ Φρίξου Ἀριστέως. Φωτοτυπία εις μέ-
γα σχήμα. Δρ. 1.

Η "ΜΙΚΡΑ ΕΠΑΙΤΙΣ,, πίναξ L.
Perrault. Φωτοτυπία εις μέγα σχήμα.
Δρ. 1.

"Η ΑΙΩΡΑ, Πίναξ Vigor. Φωτοτυπία
εις μέγα σχήμα. Δρ. 1.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

"ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ. Σελ. 208. Δρ. 3.

"ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ τῆς ΖΩΗΣ, Διη-
γήματα εἰκονογραφημένα. Σελ. 64. Δρ. 2

"ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ,, Πεζὰ ποιήματα
μετὰ χρωματιστῶν εἰκόνων. Σελ. 184. Δρ. 3.

"ΣΑΤΥΡΑΙ,, Διηγήματα καὶ Σκέψεις
Σελ. 64. Δρ. 2.

"ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΕΙΣ,, Πεζὰ ποιήματα
μετ' εἰκόνων. Σελ. 64. Δρ. 1.

Διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Πινακοθήκης»
εἰς τὸ ἤμισον τῆς τιμῆς

Πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

"Εντοκοὶ καταθέσεις.

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις
εἰς τραπεζικὰ γραμματῖα καὶ εἰς χρυσὸν ἀποδοτέα
εἰς ὄρισμένην προθεσμίαν ἢ διαρκῆ. Δι' εἰς χρυσὸν
καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληροῦνται εἰς τὸ
αὐτὸ νόμισμα, εἰς δ' ἐγένετο ἢ κατάθεσις.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρῶ-
νται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτή-
σει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς
Τραπεζῆς, ἐν Κερκύρα δὲ Κεφαλληνίᾳ καὶ Ζακύνθῳ
διὰ τῶν ὑποκαταστημάτων τῆς Ἴονικῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι καταθέσεων

1	1/2	τοῖς	0/0	κατ' ἔτ.	διὰ	κατ.	6	μηνῶν
2	»	»	0/0	»	»	»	1	ἔτους
2	1/2	»	0/0	»	»	»	2	ἑτῶν
3	»	»	0/0	»	»	»	4	ἑτῶν
4	»	»	0/0	»	»	»	5	ἑτῶν

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται
κατ' ἐλογίαν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικαί ἢ ἀνώνυμοι

ΣΠΗΛΙΟΣ ΧΑΡΑΜΗΣ

Ὁφθαλμολόγος ἰατρός

Ὁδὸς Σωκράτους 31 καὶ Πειραιῶς

"Εφαρμόζονται αἱ νεώταται θεραπευτικαὶ μέ-
θοδοι.

ΤΟΜΟΙ "ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ,,

ΤΟΥ Α' Β' ΚΑΙ Γ' ΕΤΟΥΣ

εὐρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖόν μας, τιμώμενοι οἱ
χρυσόδοτοι Δρ. 15, οἱ ἀπλόδοτοι Δρ. 12. τῶν
ταχυδρομικῶν πληρουμένων ὑφ' ἡμῶν.

Διὰ τὸ ἔξωτερόν, ἢ τιμὴ εἰς χρυσόν.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Ὁδοντοίατρος

13— ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ ΚΑΙ ΒΟΥΛΗΣ — 13

Ὁραὶ ἐπισκέψεως : 8—12 π. μ. καὶ 2—6 μ. μ.

"ΕΠΕΤΗΡΙΣ ΦΙΛΟΤΕΧΝΩΝ,,

Περιέχει μελέτας καλλιτεχνικὰ καὶ φιλολογι-
κὰς, ὡς καὶ σειρὰν ἐνεννείκοντα ἔργων Ἑλλήνων
καλλιτεχνῶν εἰς ἐγχρώμους φωτοτυπίας καὶ φω-
τοτυπογραφίας μετὰ τῶν προσωπογραφιῶν τῶν
Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν. Τὸ ὑψαιότερον λεύκωμα
τῆς Ἑλληνικῆς ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς.

Πωλεῖται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Πινακοθήκης»
ἀντὶ Δρ. 3. Διὰ τοὺς συνδρομητὰς μας Δρ. 2. Καρ-
τέδετον Δρ. 4.

"ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ,,

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ὁργανον τῆς ὁμωνύμου Ἑταιρίας

"Ἐν τῷ Ἑλληνισμῷ- ἐκ πάντε τυπογραφικῶν φύλλον
συγκειμένῳ, μελετῶνται εἰδικῶς ἅπαντα τὰ ἐθνικὰ καὶ
ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα τὰ ἀπασχολοῦντα τὸ ἡμέτερον
Ἔθνος.

Γραφεῖα ὁδὸς Σοφοκλέους 12. — Συνδρομὴ ἑτησίᾳ γρ. 8

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

"Ἰπομνησκει τοῖς κατόχοις προσωρινῶν τίτλων
τοῦ Λαχιοφόρου αὐτῆς δανείου 2 1/2 ο). 1904, ὅτι
ἡ πρώτη κληρώσις τῆς 1 Δεκεμβρίου ε. ἔ. ἐνεργη-
θήσεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὀριστικῶν τίτλων ἐπομέ-
νης ὀφείλουσιν οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ μετὰσχῶσι τῆς εἰ-
ρημένῃς κληρώσεως νὰ σπεύσωσιν εἰς ἀνταλλαγὴν
τῶν προσωρινῶν τίτλων ἐντὸς τοῦ τρέχοντος μηνὸς
Νοεμβρίου, ἐν Ἀθήναις μὲν παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τρα-
πέζῃ, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲ παρὰ τοῖς ὑποκαταστή-
μασι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ παρὰ τοῖς ταμίαι.
τοῦ δημοσίου παρ' οἷς ἐνηργήθησιν ἐγγράφαί τοῦ δα-
νείου τούτου καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ παρὰ τοῖς ὑποκατα-
στήμασι τῆς Ἴονικῆς Τραπεζῆς.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

